

Spoznala sem nove prijatelje. Rada imam likovno, ker ustvarjamo in vseč so mi naloge.
Ema Kogoj, 1. b

Meni je vseč matematika. Spoznali smo veliko črk in tudi veliko pesmic.
Jaka Hrnčič Primožič, 1. b

V prvem razredu se učimo. Šola mi je vseč, ker delamo zanimive naloge.
Naja Meglič, 1. b

Všeč so mi likovni izdelki. V razredu imamo tudi lepe igrače. Rada imam učiteljici.
Hanna Grgič, 1. b

S svojimi prijatelji v petkih delim svoje igrače. Naloge v šoli so mi vseč. Pri nalogah rad pomagam prijateljem.
Blaž Tavčar, 1. b

Rad se s prijatelji igram. Rad delam naloge. V šoli mi je vseč.
Žan Benedik, 1. b

V šoli so mi vseč naloge. Všeč mi je, ko se igramo. Všeč mi je, ko gremo v telovadnico.
Luka Toporiš, 1. b

Všeč mi je, ko računamo. Rad imam odmore, ker se takrat lahko igramo.
Žak Boncelj, 1. b

Pri računanju so mi vseč znaki: +, -, =. Rada pišem številke in črke.
Segmedina Velagić, 1. b

Všeč mi je, ko pišemo številke in črke. V šoli se rada med odmorom tudi igram.
Ela Dubravčić, 1. b

Ko delamo naloge, mi je zelo dobro. Všeč mi je, da se veliko naučim.
Blaž Bučič, 1. b

Rada imam likovno, ker barvamo s temperami. Rada grem v telovadnico.
Eva Ahačič, 1. b

V prvem razredu delamo veliko novih stvari. Učimo se pisati črke in številke. Vesna Srečnik, 1. b

Rad delam naloge. Všeč mi je, da ustvarjamo. Med odmorom se rad igram s kockami.
Anže Čadež, 1. b

V prvem razredu rad delam naloge. Rad ima likovno. Povedal sem tudi 10 knjig za bralno značko.
Matevž Dovžan, 1. b

Všeč mi je, da se med odmorom tiho igramo. Ko pišemo naloge, mi je vseč, da je tiho.
Timon Valjavec, 1. b

Zelo rad imam naloge. Okusna mi je šolska hrana. Všeč mi je telovadba. Marko Zečević, 1. b

Všeč mi je, ko se igramo. Rad sestavljam sestavljanke. Všeč mi je, ko se učimo.
Gašper Murgelj, 1. b

Rada imam likovno vzgojo. Všeč mi je, ko se učimo črke. Rada rešujem učne liste. Ajda Amon, 1. b

Zelo rad sem v šoli, ker veliko počnemo. Veliko rišemo, pišemo, računamo in se tudi še malo igramo. Dobro se razumem s sošolci in imamo se radi.
Blaž Jemec, 1. b

Prvošolčki se v hramu učenosti počutite prijetno. To je krasna novica. Da bi le vedno bilo tako.

Sprejem prvošolcev, OŠ Bistrica, 1. september 2014

Tudi na podružnici nam je lepo ...

MIHA RUTAR: Ko gremo ven in igramo nogomet.

URH ŽOS: Ko gremo na travnik.

MANCA PETERNELJ: Ko je odmor, ko gremo na travnik, učenje matematike.

LARA VALJAVEC: Ko delamo naloge.

TEVŽ PREMRL: Računanje, igra zunaj.

LUCIJA VALJAVEC: Ko smo sadili rožice, ko ustvarjamo.

MAJ ZUPAN: Všeč mi je matematika.

LAURA GORENC: Ustvarjanje, pisanje števil in črk.

SABINA TIŠLER: Ko delamo naloge in ko dobim domačo nalogo.

JAKOB JAN PERNUŠ: Igra s sošolci, sestavljanje s kockami, ko delam naloge.

JAKOB GABOR: Branje, igranje na instrumente, da jemo malico in kosilo.

BENJAMIN JEKOVEC: Odmor, malica, naloge, branje, prepisi, nareki.

MATEJA RUTAR: Igra s sošolkami in sošolci, ko gremo na telovadbo v Bistrico, računanje.

EVA HAFNER: Ko se zunaj lovimo.

NIKA POGAČNIK: Učenje števil in črk, telovadba v Bistrici.

NEŽA ROŽIČ: Branje, računanje, likovni pouk, šport, odmor, lovljenje zunaj.

JERNEJA ŠLIBAR: Glasba, ko se igramo.

... razen ...

MIHA RUTAR: Nimam rad pisanja, narekov, prepisov, računanja.

URH ŽOS: Če ne gremo ven.

MANCA PETERNELJ: Če delam napake pri ocenjevanjih, ko me fantje kregajo.

LARA VALJAVEC: Pisanje narekov.

TEVŽ PREMRL: Domače naloge.

LUCIJA VALJAVEC: Ocenjevanja, črke, številke.

MAJ ZUPAN: Domače naloge.

LAURA GORENC: Ker grem v podaljšanem bivanju prehitro domov.

SABINA TIŠLER: Če se tepemo.

JAKOB JAN PERNUŠ: Če se kregamo, tepemo, razgrajamo in nagajamo učiteljicam.

JAKOB GABOR: Če se tepemo, kregamo, če si česa ne delimo.

BENJAMIN JEKOVEC: Če se tepemo, če si česa ne delimo.

MATEJA RUTAR: Ni mi všeč, če pride v razred učiteljica in nismo na svojih mestih.

EVA HAFNER: Če kdo od sošolcev moti pouk.

NIKA POGAČNIK: Če se tepemo.

NEŽA ROŽIČ: Če me sošolci ne sprejmejo v igro.

JERNEJA ŠLIBAR: Prepisi.

Sprejem prvošolcev, PŠ Kovor, 1. september 2014

Sprejem prvošolcev, PŠ Kovor, 1. september 2014

UČENCI 1. A RADI BEREMO

Vid Roblek

Sposodim si lahko grozne in negrozne knjige. Všeč sta mi bili pravljici o mravljici in žirafi ter o medvedu in Maši.

Andrej Eržen

Najbolj mi je bilo všeč, ko doma berem knjige. Mami mi tudi malo pomaga. Všeč mi je tudi, ko si knjige lahko sposodim.

Enej Košir

Všeč mi je, ko si izposodim knjige. Všeč mi je tudi, ko jih berem. Berem jih skupaj z mami. Dobro mi je bilo, ko je žirafa popila zdravilo za povečanje in mravljica za pomanjšanje.

Živa Knific

Všeč mi je bilo, ko je žirafa klicala mravljico, ker je ni videla, saj se je mravljica zelo pomanjšala. Pri medvedu in pri Maši mi je bilo zanimivo, ko je Maša klicala medvedu, iz koša: »Vidim te.« Všeč mi je, ko z mamico skupaj bereva knjige. Rada imam knjige o dinosavrih in o Egiptu.

Vid Iskra

Meni je v knjižnici najboljše, ko si lahko izposodimo knjige. Všeč mi je, ko nam knjižničarka pripoveduje pravljice. Najbolj všeč mi je bila o medvedu in Maši – ko je medved prinesel kolačke v košu.

Loti Mušinovič

V knjižnici mi je všeč, ker si izposojamo knjige. Starši nam lahko te knjige preberejo. Meni jih bere ati. Rada imam knjige o konjih, saj rada jaham. Najbolj mi je bila všeč pravljica o žirafi in mravlji, ko je žirafa popila zdravilo za povečanje, mravlja pa za pomanjšanje.

Urh Veternik

V knjižnici mi je všeč, da imajo veliko knjig. Rad si jih izposojam. Všeč mi je, ko nam knjižničarka pripoveduje pravljice. Všeč mi je bila tista, ko je bila mravlja večja od žirafe.

Peter Katona

Všeč mi je, ko nam knjižničarka prebere kakšno pravljico. Dobra mi je bila pravljica o čarobnem drevesu. Rad hodim v knjižnico, da si izposodim knjige.

Eva Jerman

Meni je všeč, ko nam knjižničarka pokaže, kje so v knjižnici pospravljene knjige na policah. Knjige so mi všeč. Fletne so mi zgodbe v knjigah. Všeč mi je tudi, da knjige lahko podaljšamo in da jih beremo za bralno značko. Doma mi knjige bereta ati in mami. Ko je prišla na obisk sestrična Manca, sem ji knjigo prebrala sama. V njej so bile tudi težke besede.

Nina Švab

Meni je bila všeč pravljica o čarobnem drevesu, ko je želvica šla k levu po čarobno besedo in si jo je zapomnila. V knjižnici so mi všeč knjige. Doma jih lahko berem, da se lahko naučim brati. Berem jih skupaj z bratcem, z mami, očijem in teto Ireno. Rada berem knjige z velikimi tiskanimi črkami.

Juš Ažman

Všeč mi je, ko nam knjižničarka pripoveduje zgodbe. Rad pripovedujem zgodbe za bralno značko in rad jih tudi poslušam. Všeč mi je, ko si sami izberemo knjige v knjižnici. Rad izberem take, ki se odpirajo na različne načine.

Leon Blažević

Všeč mi je, ko gledam knjige. So mi zelo dobre. Rad imam strašne knjige in knjige o avtih. Doma mi knjige bere mami.

Karin Marolt

Knjige bereva doma skupaj z očijem. Berem knjige, ki si jih izposodim iz šolske knjižnice. Všeč mi je, ko smo v knjižnici, ker si lahko sami izberemo knjige.

Jaka Praprotnik

Všeč mi je knjižnica, ker ima notri veliko knjig. Najboljša mi je bralna značka, ker pripovedujem pravljice sošolcem. Fajn občutek mi je, ko pripovedujem. Rad poslušam knjižničarko, ko pripoveduje pravljice.

Nik Purgar

Všeč so mi pravljice, ki nam jih pove knjižničarka. Vse pravljice so mi bile všeč. Rad hodim v knjižnico in rad berem knjige. Knjige mi bere ata Marko in babica Nežka. Knjige si rad izposojam in jih tudi podaljšam. Všeč mi je kuharska knjiga, zato ker ima zelo veliko strani in ker lahko skuhaš, kar je notri v knjigi napisanega.

Barbara Ribič

Meni je knjižnica všeč zato, ker si lahko izberemo knjige za bralno značko. Všeč so mi slike. Kakšne knjige so tudi poučne, da se lahko kaj naučimo. Knjige berem že sama. Berem knjige z velikimi in malimi tiskanimi črkami.

Eva Boldin

Všeč mi je, ko si izposodim pravljice. In ko nam knjižničarka prebere kakšno pravljico. Te pravljice so mi bile zelo všeč. Knjige si lahko izposojam za bralno značko. Prebrala sem jih že veliko. Prebere mi jih mami, sestra ali pa tudi sama.

Leon Cvek

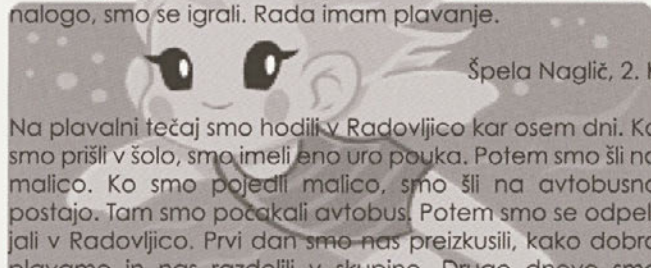
Všeč mi je, ko si izposojamo knjige. Rad si izposojam poučne knjige in knjige, ki so dolge. Rad poslušam pravljice, ki nam jih pripoveduje knjižničarka. Všeč mi je bila tista o Maši in medvedu, ko sta psa lajala na medveda.

Erazem Kuželj

Najbolj mi je všeč, ko si izposojamo knjige v šolski knjižnici. Všeč mi je, ko vidim lahko zelo veliko silkanic. Mami in ata mi jih doma prebereata. Doma beremo knjige, v šoli pa jih povem sošolcem. Rad imam, ko nam knjižničarka natančno pripoveduje zgodbe. Najbolj mi je bilo všeč, ko smo šli prvič na obisk v šolsko knjižnico.

PLAVALNI TEČAJ

Na plavalni tečaj smo hodili osem dni. Začeli smo v ponedeljek. Prvi dan smo se razdelili v skupine. Bila sem v četrti skupini. Najprej, preden smo šli v vodo, smo telovadili. Nato smo plavalni. Šli smo tudi v globoko vodo. Plavalni smo žabico, hrbtno in kravl. Plavalni smo tudi »mrtvaka«. Preplavalni smo celo dolžino z »mrtvakom«. Skakali smo na glavo, bombico in na noge. Najbolj všeč mi je bilo skakanje na glavo. Skakali smo tudi s štartnega kamna. Na koncu plavalne ure smo dobili blazine. Ko je učiteljica odnesla blazine, smo se posušili in preoblekli. S seboj nismo smeli imeti sladkarij, lahko pa smo imeli jabolko ali kakšno drugo sadje. Lahko smo imeli tudi pijačo. Potem smo šli na avtobus. Na avtobusu smo si pripovedovali vice. Pot do šole je hitro minila. V šoli nas je že čakalo kosilo. Potem se je začelo varstvo. Šli smo v razred in če smo imeli nalogo, smo najprej naredili nalogo. Potem, ko smo naredili nalogo, smo se igrali. Rada imam plavanje.

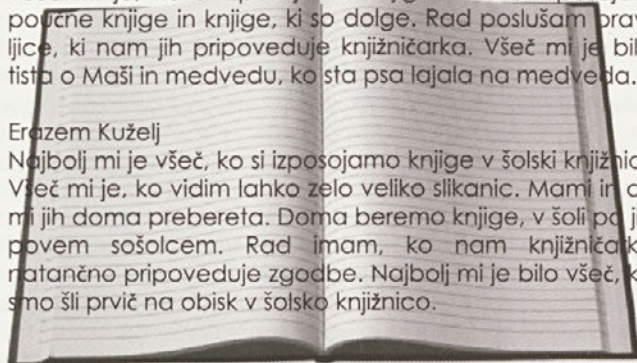
Špela Naglič, 2. K

Na plavalni tečaj smo hodili v Radovljico kar osem dni. Ko smo prišli v šolo, smo imeli eno uro pouka. Potem smo šli na malico. Ko smo pojedli malico, smo šli na avtobusno postajo. Tam smo počakali avtobus. Potem smo se odpeljali v Radovljico. Prvi dan smo nas preizkusili, kako dobro plavamo in nas razdelili v skupine. Druge dneve smo skakali, plavalni in se igrali. Najbolj mi je bilo všeč, ko smo skakali. Na koncu smo morali preplavati celo dolžino bazena in na sredini bazena smo morali pokazati »mrtvaka«. Zadnji dan smo tudi tekmovali. Jaz sem bila druga.

Klara Šlibar, 2. K

Na plavalni tečaj smo hodili osem dni. Ko sem prišel v šolo, smo imeli eno uro pouka, nato smo šli jest in na avtobus. Ko smo prišli v Radovljico, smo se preoblekli. Prvi dan smo se razdelili v skupine. Vesel sem bil, ko je učiteljica rekla, da bomo šli plavat in skakat. Enkrat sem skočil na bombico. Enkrat me je učitelj Mitja poškrpil. Ko smo tekmovali, sem dosegel tretje mesto.

Jakob Golmajer Šmid, 2. K

Na plavalni tečaj smo hodili osem dni. Pojedli smo malico in šli na avtobus. Ko smo prišli prvič na plavalni tečaj, smo pokazali, kako plavamo. Nato smo skakali v vodo. Zadnji dan smo tekmovali. Jaz sem bila četrta.

Alja Štular, 2. K

Na plavalnem tečaju smo bili v Radovljici. Najprej smo šli v garderobo in se preoblekli. Na plavalnem tečaju smo bili osem dni. Plavali smo, skakali, se igrali in se potapljali. Najraje sem skakal. Zadnji dan smo tekmovali.

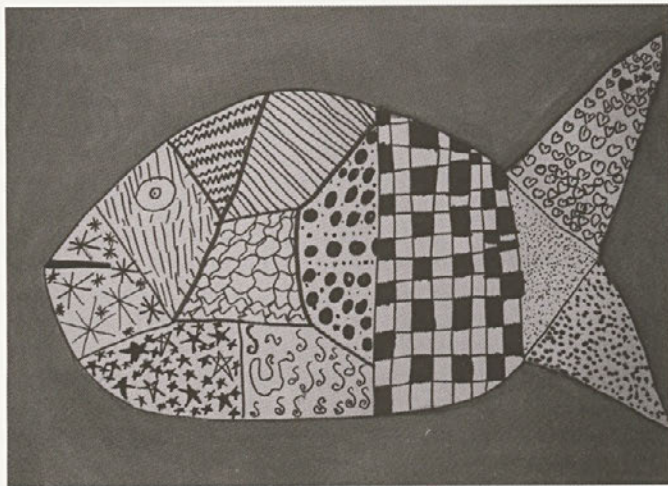
Žan Mladenovski, 2. K

Na plavalni tečaj smo se vozili osem dni. V Radovljico smo hodili skupaj z 2. a in 2. b. Najprej smo se preoblekli v kopalke. Potem smo šli plavat. Učili smo se žabico. Jaz sem bil v prvi skupini. Učila me je učiteljica Marija Bohinjec. Najraje sem imel prosti čas.

Nik Plevanč, 2. K

Plavalni tečaj smo imeli v Radovljici. Najbolj mi je bil všeč prosti čas, ker nas je učitelj Mitja škropil s pištolico.

Taj Hudobivnik, 2. K

Manca Špendal, 3. a

Tretješolci smo se odpravili na svoj prvi tabor – v Kočevje. Dogodivščin polne dneve smo strnili v kratke dnevniške zapiske.

Naravoslovni tabor v domu jurček v Kočevju

Zjutraj smo se zbrali pred šolo in odšli na avtobus. V avtobusu sem sedel z Dinom. Skupaj sva se pogovarjala in pogledala risanko, ki jo je predvajal voznik. Pripeljali smo se v dom Jurček.

Zbrali smo se pred domom in počakali, da nam je učiteljica Marin razložila, kje se preobujemo in v katero sobo naj zložimo kovčke in nahrbtnike. Potem smo zunaj pojedli malico in v sobah razpakirali kovčke in postlali postelje. Potem smo šli na kosilo. Po kosilu smo se zbrali v učilnici in se razdelili v skupine: medvede, volkove in rise. Jaz sem bil pri risih. Po sestanku sem se pripravil za v kraško jamo.

Učitelj Jure nam je pokazal, kako jama nastane. V njej smo videli kapnike, jamsko zaveso in jamsko mleko. Ko smo prišli iz jame, nam je učitelj Jure rekel, naj vzamemo kozarček in lovimo žuželke okoli jame. Nekaj časa smo jih lovili, nato smo jih pokazali vseh skupini. Spomnim se, da je Dino ujel zelenega deževnika in Gašper železno kačico, jaz pa nisem ujel ničesar. Vrnili smo se v dom Jurček in šli po sobah. Ko so se vse skupine vrnile, smo šli na večerjo in po njej na kviz. Na kvizu nas je učitelj Jure razdelil v šest ekip. Jaz sem bil kapetan naše ekipe, ekipe A. V prvem kvizu smo dosegli deset točk, v drugem pet, skupaj petnajst in smo bili tretji. Po kvizu smo si umili zobe in šli spat.

Zjutraj smo se zbudili pred sedmo uro. Ko nas je učitelj Tilen prišel iskat, smo šli na zajtrk. Po zajtrku smo se zbrali v učilnici in učitelj Tilen nam je povedal, da gremo na čolnarjenje, ena skupina delat veternice, ena pa k igranju. Mi, risi, smo ostali v učilnici, kjer nas je učitelj Robert najprej naučil, kako veter nastane in šele potem smo izdelovali veternice. Potem smo sestavljali lego kocke. Nazadnje smo šli peš do reke Rinže, kjer sta bila dva kanuja. Jaz sem šel v rdeči čoln, to je paradižnik ali ferari. Odpeljali smo se. Najprej smo vodili mi, ko smo obrnili, so nas rumeni prehiteli, a vseeno smo jih premagali. Ko so vse skupine končale z delom, smo šli na kosilo. Po kosilu sem se pripravil za ogled mesta Kočevja. Ko smo bili vsi risi zbrani, smo vzeli banane in odšli na pot. Ustavili smo se pred tiso in spoznali, da je najbolj strupeno drevo v Evropi, ki so jo včasih imenovali konjska smrt. Ustavili smo se tudi pred golobjakom, kjer smo videli golobe pri treningu. Spoznali smo, da imajo golobi zelo dobro orientacijo. Prišli smo do Rudniškega

jezera in učitelj Robert nam je povedal, kako je nastal in katere živali živijo v njem. Potem smo odšli do tretje najvišje cerkve v Sloveniji, ki je tudi največja kamnita stavba v Sloveniji. Ko smo končali z ogledom Kočevja, smo se vrnili v Dom Jurček in povečerjali.

Tretji dan smo šli na zajtrk in in po njem na lokostrelstvo. Učitelj Tilen nam je pokazal, kako streljati z lokom. Nato smo imeli tekmovanje v lokostrelstvu. Potem smo šli na igrišče igrati nogomet.

Po kosilu smo spakirali kovčke. Na koncu smo se zbrali pred domom in se slikali.

V avtobusu smo gledali film. Vmes smo se ustavili pred ogrado z medvedi, kozami, kozlom in ponijem, gosmi, kokošmi, prašiči in puranom. Ob 16.00 smo prišli do OŠ Bistrica.

Erik Koder, 3. b

Zbrali smo se v sredo ob 8.15 uri. Odpeljali smo se z avtobusom. Sedela sem s Katarino.

Prvi dan smo se risi odpravili v kraško jamo. Učitelj Jure nam je povedal, da je to Medvedja jama. Na začetku sem se zelo bala. Potem pa sem videla, da ni strašna. Splezala sem tja, kamor ni mogel nihče, razen majhna dekleta, taka, kot sem jaz. Nobena si ni upala, jaz pa sem šla. Notri sem videla tri netopirje in pet večč. Najbolj všeč mi je bila zgodba o jami: pred 1000 leti je deževalo. Medved se je shotel skriti v to jamo. A kaj se mu je zgodilo? Spodrsnilo mu je in se je ujel za skalo, kjer se še danes pozna njegov odtis. Drugi dan smo se odpravili v mesto Kočevje. Videli smo drevo - tiso, iz katere izdelujejo loke, jagode pa so strupene. Včasih so jo imenovali konjska smrt, ker je bila tako strupena, da je konj poginil, če je pojedel samo 5 iglic. Danes je seveda še vedno strupena. Če človek poje eno jagodo ali 3 iglice, lahko umre. Spoznali smo vilo Sajovic. Erik je uganil, koliko je stara. Stara pa je 104 leta. Peljali smo se s kanuji.

Tretji dan smo po zajtrku spakirali. Potem smo imeli lokostrelstvo. Zadel sem rumeno, to je sredino.

Potem smo se odpravili domov. Ko smo prišli v Bistrico, so nas starši pričakali pred šolo. Doma je bilo zabavno. Vsi smo se smejali.

Nika Buček, 3. b

Manca Kukavica, 3. a

Tija Strlih, 3. b

Lars Kozamernik, 3. b

Vesolje – velika skrivnost. Tančico so odgrnili tretješolci in se tudi kaj novega naučili.

V planetariju mi je bilo najbolj všeč, ko sem videla, da se črte povezujejo z zvezdami in predstavljajo ljudi in živali. **Ana**

Najbolje mi je bilo, ko nam je učitelj povedal, da v sonce ne smemo gledati s prostim očesom in da je na Marsu voda. **Kim**

Planet Zemlja je najlepši planet, na Marsu je voda, od planetov mi je najbolj všeč Saturn. **Nika**

V planetariju sem izvedel veliko stvari o vesolju: v Jupiter se lahko stlači 1300 Zemelj in ima 67 lun; največje sonce v naši okolici je tako veliko, da če ga želimo obkrožiti z letalom, ki vozi s hitrostjo 900 km/h rabi 1100 let. **Erik, Katarina**

Všeč mi je bilo, ko so pravi astronomi hodili po Luni. **Tea**

Zapomnil sem si, da Sonce ni največja zvezda v vesolju, zapomnil sem si tudi pegaza. **Dino**

Všeč mi je bilo, ko smo bili v šotoru in smo gledali film o astronautu, ki je bil na Luni. **Timon**

Zemlja je najlepši planet. **Peter**

Všeč mi je bilo ozvezdje pegaza, da je rdeča zvezda največja, kakšno je sonce pozimi in poleti. **Benjamin**

Zvezde. **Martin**

Planeti in gorovja na Zemlji. **Hana**

Imela sem občutek, da sem v vesolju. **Maša**

Sonce je manjše od nekaterih drugih zvezd. **Matic**

Všeč mi je bilo, da sem na učiteljeva vprašanja odgovorila pravilno in sem mu šla pomagat. **Tija**

Všeč mi je bilo, ko smo skozi vesolje potovali do planetov. **Tomaž**

Zapomnil sem si, da je Jupiter največji planet, Triglav naša najvišja gora in da Sonce ni največje. **Jakob**

Najlepše mi je bilo, ko smo si ogledali največjo zvezdo. **Brina**

Najbolj sem si zapomnil, da je na Marsu voda. **Lars**

Všeč mi je bil ogled filmov. **Katarina**

MALA IN VELIKA LUNA

LUNA: Hej, Zemlja. Se greš igrat z mano ?

ZEMLJA: Ne vem, paziti moram na Mars, da ne pade in se udari.

LUNA: Saj se gre Mars tudi lahko igrat.

MARS: Hej, Luna, se gremo igrat?

LUNA: Seveda. Se gre lahko tudi tvoja mama igrat?

ZEMLJA: No, prav. Pojdimos se igrat.

LUNA: Ima kdo kakšno idejo?

MARS: Lahko se gremo štet planete?

ZEMLJA: Ne, jezni bodo.

LUNA: Potem pa se pojdimos igrat kaj drugega, recimo metati krogle.

ZEMLJA: To je že bolje. Že dolgo ni grmelo.

MARS: Kdo začne?

LUNA: Ti, ker si najmlajši.

MARS: Prav. Jaz začnem.

Tia Stritih, 3. b

Kaja Kokalj, 3. b

Učenci 3. b razreda

PRAVLJIČNA BITJA V POPRAVLJALNICI IGRAČ

Nekoč je živel dedek, ki je popravljaval igrače. Nekega dne se je v njegovem paviljonu znašlo polno igrač. Dedek je mislil, da ne bo mogel popraviti vseh igrač, zato je poklical Špelo, Luka, Gaja, Ivano in Dašo. Vsi so pridno delali, dedek pa jim je pomagal. Kmalu so končali, dedek se jim je zahvalil in dovolil, da se igrajo s popravljenimi igračami. Kmalu so prišli lastniki igrač. Vsak je vzel svojo igračo in šel domov. Dedek ni pozabil na svoje pomočnike in je vsakemu dal eno igračo. Zahvalili so se mu in odšli domov. Živel so srečno do konca svojih dni.

Klara Aljančič, 3. a

V majhnem mestu je bila majhna hiška, kjer je dedek popravljaval igrače. Kdor je prišel s pokvarjeno igračo, je dobil rumen listek s številko, da se igrače niso zamešale. Nekega dne pa je v pravljicah nastala zmeda. Pravljična bitja so se med sabo pomešala in niso več vedela, v katero pravljico spadajo. Sneguljčica, volk, obuti maček, Rdeča kapica in druga pravljjična bitja so odšla po pomoč v popravljalnico. Tam jih niso popravili, ampak so jim pomagali, da se je vsak od njih vrnil v svojo pravljico. Starši nam lahko zato pripovedujejo pravljice.

Petja Florjanič, 3. a

ČUDEŽNO SEME

Pred letom dni sem na podstrešju našel škatlico s semeni. Semena so bila zelo majhna in pisana. Ko sem jih posadil, je iz njih zrastle nenavadno, visoko drevo, polno hrane. Zelo sem bil začuden. Ampak najbolj nenevadno je bilo to, da je na vrhu drevesa stala zlata vaza, ki je bila zelo majhna. Kmalu je iz nje po zraku k meni priplaval majhen duhec in rekel, da je to drevo čarobno in da ti vsak košček prinese en dan popolne sreče, ampak, da je treba pojesti samo tri koščke na sedem dni ali pa dobiš naslednjih pet tednov čisto smolo. Nisem ga poslušal. Samo tisti del o sreči sem slišal, potem pa sem stekel stran. Enkrat sem v enem tednu pojedel več kot tri koščke hrane z drevesa, zato sem imel pet tednov smolo. V teh petih tednih pa nisem smel pojesti niti koščka hrane z drevesa. Po petih tednih se je žal posušilo in ker sem za to drevo porabil vsa semena, ga nisem mogel več posaditi.

Erik Koder, 3. b

Pred davnimi časi je živel pastirček. Ime mu je bilo Ambrož. Bil je zelo prijazen in rad je imel živali. Nekega dne je našel nenavadno seme. Posadil ga je v prst in ga zalil. Vsak dan je zalival seme. Potem je nekega dne videl lepo rožo. Poimenoval jo je Sončnica, ker je gledala proti Soncu. Vsi so jo občudovali. Vsak, ki je bil bolan in so ga peljali k tej čudežni roži, je ozdravel. To je ugotovil Ambrož, ko je bil bolan. Imel je bolezen raka in nihče ga ni mogel pozdraviti. Ko pa so ga peljali k roži, se je v trenutku pozdravil. Sončnica pa je zmeraj gledala v Sonce, ki ji je dal to moč ozdravljenja.

Peter Srečnik, 3. b

Nekoč sem na podstrešju našel škatlo. V njej je bilo eno samo seme. Bilo je čudne oblike in barve. To seme sem posadil. Spraševal sem se, kaj bo zrastle. Seme sem zalival in skrbel zanj. In nekega dne je iz njega zrastle zelo veliko drevo, ki je imelo namesto jabolk kovance. Nikoli nisem porabil vsega denarja, ker so vedno zrasli novi kovanci. A problem je bil, da so zmeraj hodili k meni po denar. Zato sem se odločil, da bom podarjal denar. Revni so zato dobili več denarja in tako se je za vse srečno končalo. Nihče ni bil brez denarja.

Vid Smolej, 3. b

Nina je v stari vrtni uti našla škatlico, na kateri je pisalo ČUDEŽNO SEME. Hitro je pripravila gredo in seme posejala.

Naslednji dan se je Nina vrnila na vrt. Opazila je, da je drevo obrodilo. Na njem je raslo polno sladkarij. Nato je Nina izmerila višino drevesa. Visoko je bilo kar 10 metrov. Nina se je spraševala, kako bo splezala po sladkarije. Našla je lestev.

Nina je šla po lestev, da bi splezala po sladkarije. A ji ni uspelo. Potem je poklicala očka. Prosila ga je, če ji potrese drevo. Očka je potresel drevo in z drevesa so padle sladkarije. Nina je poklicala prijateljice in skupaj so jedle sladkarije. Potem so se poslovile.

V ponedeljek je Nina povedala, kaj se ji je zgodilo. Vsi njeni sošolci in sošolke so bili navdušeni. Očku in mami pa ni bilo več treba kupovati sladkarij.

Brina Ahačič, 3. a

ČUDEŽNO SEME

Nina je v stari vrtni uti našla škatlico na kateri je pisalo – ČUDEŽNO SEME. Hitro je pripravila gredo in seme posejala. Vsak dan je hodila tisto seme zalivat. Saj sploh ni vedela, kaj je to. Drugi dan pa je seme zraslo kar osem metrov visoko. Splezala je na vrh fižola, ker to ČUDEŽNO SEME je bil fižol. Končno je prišla do vrha in videla je kraljestvo. Videla je zmaja, ki je bruhal ogenj. Tam je videla tri kokoši. Prva je bila srebrna in je valila srebrna jajca, druga je bila zlata in je valila zlata jajca in tretja je bila kristalna in je valila seveda kristalna jajca. Velikan je bil na delu. Tačas je moral zmaj paziti jajca. Takrat pa se je velikan vrnil in videl, da Nina krade jajca. Nini je komaj uspelo pobegniti, takrat se je fižol polomil in Nina se je vrnila k svoji babici.

Zala Teran, 3. a

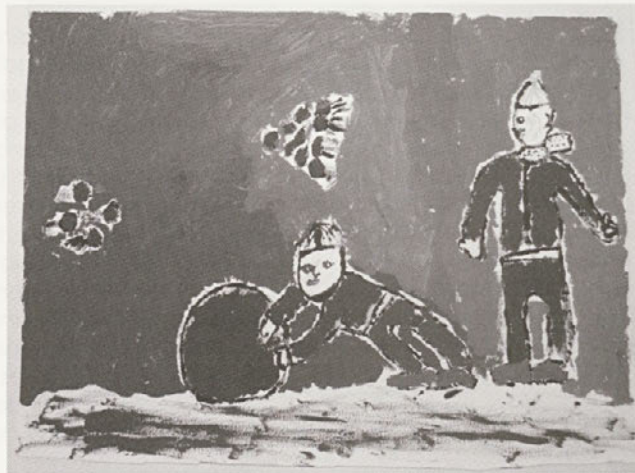
MOJE OTROŠTVO

Kot dojenček sem veliko spal in bil zelo priden. Rad sem se crkljal pri babicah. Veliko sem se igral z bratcem v peskovniku in na travi. Najraje sem imel traktorje. Zelo rad sem bil pri prababici, ker mi je dovolila čisto vse. Velikokrat pa sem šel na počitnice k babici in dedku na Loko. Tam sem večkrat kaj ušpičil. Babica mi je povedala, da sem jo prosil za košček sira, jaz pa sem z njim risal po steklenih omarah v dnevni sobi. Kako je babica pogledala, kaj sem storil, dedek pa se je samo smejal. Tudi v vrtcu sem kakšno vragolijo ušpičil. Najbolj se spominjam, kako sem skupaj s prijateljem Markom zamašil straniščno školjko. Slekla sva si zgornja oblačila in jih zamašila v WC. Voda je stekla do garderobe. Ko je vzgojiteljica to opazila, naju je hitro potegnila v sobo, preoblekla in poklicala starše. Še veliko je bilo vragolij, vendar se jih žal ne spomnim.

Luka Pavlin, 4. b

OPIS MOJEGA SOŠOLCA

Moj najboljši prijatelj je Kristjan. Star je 9 let. Ima rjave lase in modre oči. Visok je 150 cm, tehta pa 30 kilogramov. Ima kratek vrat in tanke trepalnice. Njegovi zobje so beli kakor angel. Oblečen je v dolgo majico in kavbojke. Obut pa je v škornje.

David Gošev, 5. a

Domen Aljančič, 5. b

V ČUDEŽNI DEŽELI

Med počitnicami sem šla za en mesec v mesto, ki se je imenovalo Vičrič.

V mestu je bilo zelo lepo. Vse hiše so imele lepo fasado, pobarvano na oranžno. Na sredi mesta so imeli otroci veliko in zabavno igrišče. Na igrišču so bile gugalnice, vrtiljaki, tobogani, bazenčki in velik šotor. V šotoru so se igrali, če je bilo zunaj hladno, deževno, ali pa da je padal sneg. Zraven igrišča so imeli veliko različnih in okusnih piškotov. Prodajala jih je gospa Nina Pogačar. Otrokom jih je dajala za eno lepo risbico. Jaz sem ji naredila zelo lepo sliko in zato mi je dala zelo veliko vrečo piškotov in sladice. Ko sem jih dobila sem jih nesla še otrokom, ki so se igrali v šotoru. Vsi so takoj prišli k meni. Pet minut od igrišča, pa je Mateja Langus prodajala sladoled. Otrokom ga je dala zastonj. Ko je bilo zelo vroče, sem ga šla velikokrat iskat. Bil je najboljši na celem svetu. Zadnji dan počitnic, pa mi je sladoled padel na tla. Hotela sem ga pobrati, a se je sladoled spremenil v lepo, gladko, rjavo kepico. To je bil zajček. Zelo sem bila vesela. Vzela sem ga s seboj domov. Dežela mi je bila zelo všeč, ker sem se lahko veliko igrala. Če bom še kdaj šla v to deželo, bom namenoma vrgla sladoled na tla.

Marta Langus, 4. a

Eva Potočnik, 5. a

NAJLJUBŠA PRAVLJICA

Moja najljubša knjiga, ki sem jo do danes prebral je Moj prijatelj Piki Jakob. Napisal jo je Kajetan Kovič.

V njej je več poglavij, ki pripovedujejo o plišastem medvedku Pikiju in učitelju (to je deček, ki se igra z medvedki). Piki obiskuje medvedjo šolo, živi v 4. nadstropju stanovanjskega bloka, na polici za igrače. Medvedov na polici je za cel medvedji avtobus in vsi se pišejo Jakob. Govori medvedji jezik, zato ga razumejo samo učitelj in medvedi s police. Učitelj ne želi, da bi se medvedi dolgočasili, zato jim prireja razne prireditve in dogodke.

Kristijan Rek, 4. b

BILA SEM JEZNA

Bil je lep jesenski dan. Odložili smo se, da bomo šli na kolesarjenje. Ati je dal kolesa na avto in preveril ali so dovolj napihnjena. Jaz in mami pa sva pripravili kolesarska oblačila, čelade in malico. Ko smo vse zložili v avto smo se odpeljali proti Kranju. Na Brdu pri Kranju smo pustili avto. Takoj ob avtu je bil še nekaj časa asfalt nato pa make-dam. Pot je bila lepa in skoraj ravna. Po petindvajsetih minutah vožnje je meni spustila zračnica na sprednjem kolesu. Morala sem s kolesa in ati mi je rekel, da se ne morem peljati naprej. Z atijem sva šla peš nazaj do avta. Odpeljala sva se do trgovine s kolesarskimi rezervnimi deli in kupila novo zračnico. Ati mi je zamenjal zračnico in kolo napihnil. Mami in brat sta v tem času še naprej kolesarila. Bila sem jezna, ker mi je spustila zračnica na kolesu in sem ta dan veliko manj kolesarila kot moj brat.

Marta Langus, 4. a

URA GLASBENE UMETNOSTI MALO DRUGAČE – UŽIVALI SMO!

Zjutraj sem vstala ob 07:00. Bil je torek, 1. april. Hotela sem že iti na avtobus, a sem se spomnila, da imam nastop. Mami se je hitro preoblekla ter me peljala pred šolo v Bistrico. Ravno, ko sem vstopila, je mimo prikorakal učitelj. Kot naročen. Odpeljal je harmoniko in mi povedal, kako naprej. Bila sem namreč nastopajoča med glasbeniki glasbene šole Tržič. Imeli smo predstavitev glasbene šole Tržič in nekateri smo nastopali. Kar je učitelj rekel, to sem naredila. Kot prvo mi je predlagal, da čisto tiho malo ponovim. Vendar ko sem odprla kovček s harmoniko, se je nastop začel. Imeli smo nekakšno zgodbo o izgubljenem bobenčku, ki je iskal svojo družino. Mali bobenček je bila učiteljica godal, po glasbeni šoli pa ga je sprehodil violinski ključ - učiteljica p. flavt. Najprej je violinski ključ napovedal družino pihal, potem godala, brenkala in potem inštrumente s tipkami. Med njimi sem bila tudi jaz. Ker je bobenček pri vsakem nastopu nekaj povedal, je tudi pri meni najprej pripomnil, da sem tatica, ker sem nekaj tipk vzela s klavirja, potem pa, da bo plesal. Odigrala sem, kot je bilo treba, bobenček pa je plesal kot nor. Po nastopu sem vzela sendvič in sok, saj sem bila že pošteno lačna. Medtem pa so nastopila tolkala. Ko se je nastop končal, smo se s sošolci vrnili k pouku.

Nika Selko, 5. K

Na oder je prišel bobenček, ki nič ni znal in naletel je na glasbeno šolo. Potrkal je in prišel je violinski ključ. Vse mu je razložil in nato so se predstavila glasbila. Najprej so prišla pihala, nato trobila, potem godala, nato še inštrumenti s tipkami in tolkala. Med nastopajočimi je bila tudi Nika, naša sošolka. Bobenček se je veliko naučil in si zapomnil, da če so glasbila manjša, višje zvenijo, če so velika, zvenijo nižje. Nato smo vsi zaploskali in so nas povabili v glasbeno šolo. Bilo je zelo lepo.

Emilija Petrovič, 5. K

V torek, 1. 4. 2014, smo učenci podružnične šole v Kovorju odšli v Bistrico. Šli smo poslušat učence glasbene šole. Nastopale so skoraj vse družine inštrumentov. Predstavila so se pihala, trobila, godala in tolkala. Poslušali smo razne zanimive skladbe in instrumente, kot na primer duet na klavirju, violino, harmoniko, klarinet. Še posebej sem bila

koncu se je predstavil še tolkalni orkester. Večini otrok je bila ta točka najbolj všeč. Nastopali so tudi nekateri učenci naše šole. Po koncu nastopa smo odšli do avtobusa in se odpeljali nazaj v šolo.

Ana Frantar, 5. K

ŠOLA V NARAVI NA VOGLU

V začetku januarja 2014 naj bi imeli šolo v naravi v Planici. Ker pa je bilo premalo snega, je bila prestavljena na začetek marca.

Vsi smo se spraševali, ali bomo šli smučat ali ne. Pa smo jo dočakali. 3. marca 2014 smo se zjutraj zbrali pred Osnovno šolo Bistrica. Odpeljali smo se proti Bohinju, nato pa z gondolo na Vogel v SKI Hotel, kjer smo se nastanili po sobah.

Še pred kosilom smo šli smučat ali deskat. Najprej so nas razvrstili v skupine glede na naše znanje smučanja. Jaz sem bil pri začetnikih, saj sem šele drugič stal na smučkah.

Vstajali smo okoli sedmih zjutraj, pozajtrkovali in že smo šli na sneg. Eni smučat, drugi deskat. Vsak dan pa smo imeli tudi razne zimske aktivnosti, ki jih drugače ne počneš vsak dan: delali smo igluje, šli smo na nočni pohod s svetilkami, prvič sem hodil s krpjami, sankanje pa tudi ples v maskah smo imeli, ker je bil tisti teden ravno pust.

Zame je bil ta teden res poln raznih novih stvari, tako da sem skoraj vsak večer komaj čakal, da gremo lahko spat.

V sobi sem bil tudi s sošolcem Tomažem, ki je imel s seboj harmoniko in nam je zvečer tudi kakšno domačo zaigral.

Šola v naravi je zelo hitro minila, nanjo bom imel lepe spomine. Drugače pa je bila zame tudi ena preizkušnja, saj sem bil prvič od doma brez staršev. Zelo sem užival, bilo je SUPER.

Blaž Tomazič, 5. K

Na Voglu smo se imeli zelo lepo. Vsak dan smo počeli kaj zanimivega in dobrega. Drugi večer smo imeli pustovanje. En dan smo šli krpļjat, drugi dan smo delali igľuje, tretji dan pa smo se sankali. Na zadnji večer smo imeli po večerji zabavo.

Ko sem prvič stopila na smučī, sem misľla, da se ne bom nikoli naučila smučati. A že prvi dan mi je smučanje postalo zabavno.

V šoli naravi smo se imeli zelo lepo in bilo bi mi žal, če se šole v naravi ne bi udeležila.

Anja Majcen, 5. K

Na Voglu smo se imeli lepo. Vsak dan smo veliko smučali. Poleg tega smo delali igľuje, se sankali in hodili s krpļjami. Zvečer smo imeli tudi ples v maskah.

Najbolj mi je bilo všeč, da sem se dobro naučil smučati.

Jaka Podlipnik, 5. K

V ponedeljek, na moj rojstni dan, smo odšli na Vogel. Iz naše sobe je bil zelo lep razgled na Blejsko jezero in Triglav. Nekateri deskarji so prvič stali na deski, nekateri pa smo peljali že kar dobro. Zjutraj smo vstajali ob približno pol osmih, zajtrkovali ob osmih in ob devetih že stali na smučišču. Po kosilu smo eno uro počivali in ob dveh spet deskali, do štirih popoldne. Večere smo si popestrili z zabavami, plesom, pohodi in delanjem igľuja. Ob desetih smo zaspali. V šoli v naravi smo se imeli super. V prihodnje si tudi želim takšne šole v naravi.

Vid Hribar, 5. K

Ko so moji sošolci šli v šolo v naravi na Vogel, sem jaz šel k moji babici. Ne dolgo nazaj sem z atijem smučal v Kranjski Gori. Tam me je zbil deskar in sem dobil pretres možganov. Tako sem ostal doma. Pri babici sem pred zajtrkom naredil že vso nalogo. Po zajtrku pa sva šla z mojo babico nabirati zvončke. Naslednji dan sem bil pri moji drugi babici, ki ima kmetijo. Bil sem pri skotitvi telička. Naslednji dan si je moj ati vzal dopust. Igrala sva se igrice in jaz sem risal Gamingmon (Pokemon) karte. V četrtek si je mami vzela dopust. Kupovati sva šla Pokemon karte, a nisva imela sreče. V petek si je mami tudi vzela dopust. Šla sva na sprehod ob Blejskem jezeru. Ves čas mi je bilo dolgčas po prijateljih.

Andraž Sitar, 5. K

DRAMSKI KROŽEK PŠ KOVOR

V torkih zjutraj smo se zbirali v učilnici 5. razreda. Dramski krožek je obiskovalo 13 učencev od 1. do 5. razreda.

Vodili sta nas prijazni učiteljci Simona in Eva.

V letošnjem šolskem letu smo se najprej naučili krajšo igrico v obliki pesmice, s katero smo se predstavili učencem naše šole ob zaključku koledarskega leta.

Z igrico Živ žav v gozdu pa smo se najprej predstavili na prireditvi ob materinskem dnevu na Skednju. V tej igri ima glavno vlogo Rdeča Kapica, ki gre na obisk k babici skozi gozd. V gozdu sreča porednega Luko in še mnoge druge. S to igrico smo v aprilu nastopili še dvakrat za učence iz Bistrice, najprej za učence 4. in 5. razreda in potem še za učence 1. in 2. razreda. Vsem je bila zelo všeč.

Še naprej bom obiskoval dramski krožek, ker mislim, da je to eden najboljših krožkov.

Vid Hribar, 5. K

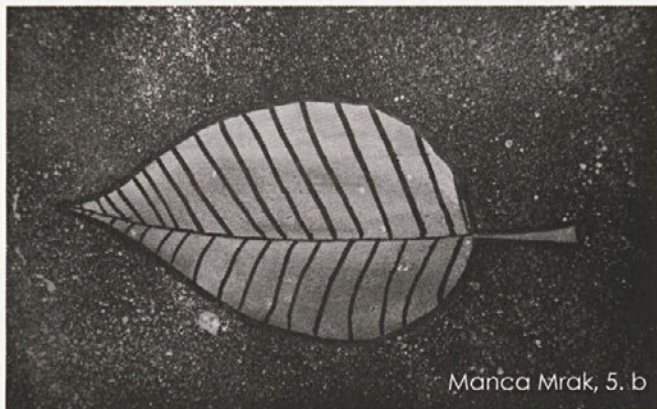
Gozd je naprava, kjer raste veliko dreves,
v njem lahko zakurimo kres.

Gozd je naprava za sprehajanje ljudi,
tako je lep, da te kar glava boli.

V njem živi veliko živali.

Gozd je pravljica zelena,
ki v jeseni lahko je rumena.

Zala Smolej, 5. a

Manca Mrak, 5. b

ROMAN O SEBI

Sem Manca Mrak. V letu 2003 sem prijokala na svet in že na dan rojstva sem imela veliko obiskov. Pri enem letu sem bila že zelo razigrana deklica in to vsako leto bolj. Pri dveh letih sem bila prvič na morju, bila sem v Zadru. Pri treh letih sem imela boj z bratcem za sladolead, ki sem ga imela zelo rada. Čez dobro leto sem začela hoditi v vrtec na Vesele urice. Tam sem spoznala prijateljico Lio. Pri šestih letih pa sem začela hoditi v šolo. Za učiteljico sem imela Alenko in Marijo. Ker še ni bilo ocen je bilo zelo prijetno. Ko sem bila stara sedem let smo začeli z gradnjo hiše. Bila sem zelo radovedna in sem ves čas morala nekaj pomagati. Bila sem jim bolj v napoto, ampak bilo je zanimivo. Za sedmi rojstni dan sem dobila lepo darilo, ki se ga veselim še danes, to je moj mucek Nace. Rada imam živali zato smo pri mojem osmem letu odšli na izlet v dunajski živalski vrt. V letošnjem letu pa smo s starši odpotovali v Verono v staro mesto Italije, med potjo pa smo si ogledali tudi Safari ZOO.

V prihodnjih letih pa bi rada obiskala še več živalskih vrtov in tujih krajev.

Manca Mrak 5. b

Nekoč je bilo malo mesto po imenu Tržič. V Tržiču so se dogajale čudne stvari, ker so v Tržiču bili čarovniki. Čarovniki so bili čudno oblečeni. Vsak je imel svoj plašč, ampak imel si večji plašč, če si bil boljši čarovnik. Imeli so tudi šolo po imeni Tržicarca. Ta šola je imel različne predmete, ampak pri teh predmetih je bila potrebna čarovnija. Nisi imel pisala, nič, vse si moral čarati. Vsem je bil najbolj všeč stari prijatelj Hans. Hans je imel športno vzgojo. Pri njem si letel s ptiči, čudna vzgoja, kaj? Nekega dne so šli otroci v Škratovski gozd. To je mesto škratov (v gozdu). Ko so tja prišli, je bil tam velikan. Škratom so hoteli pomagati in so s čarovnijo zvezali velikana. V zahvalo so škratje v mesto Tržič prinesli napoje, da karkoli si zaželiš, to dobiš. Tržič je imel tudi trgovine, za čarovnije: metle, napoje, klobuke.

Tržič še vedno veselo in srečno naprej živi.

Klemen Slatnar, 5. a

ČE BI NAŠE MESTO TRŽIČ POSTALO ČAROVNIŠKO MESTO

Če bi naše mesto Tržič postalo čarovniško mesto, mislim, da bi bili vsi na začetku zelo prestrašeni. Potem bi v mesto prišli čarovniki in čarovnice in vsi bi se lahko naučili čarati. Vsi bi bili bolj veseli in začele bi se dogajati čudne reči. V mesto bi se naselile cele jate ptic in sov. Stvari v trgovinah bi bile zastonj in imeli bi veliko čarovniških predstav. Ljudje bi nosili zelo pisana oblačila. Na glavi bi vsi imeli enake črne klobuke in rdečo kravato. Zenske bi lahko letele na metlah, moški pa v balonih. Živali bi lahko govorile. Vse hiše in bloki bi se podri in začarali bi si hišo, ki bi si jo želeli. Vsi bi postali bolj zabavni in ves čas bi se smejali. Vsi bi hodili v isto šolo in nosili pisane uniforme. Ne bi pisali na list., ampak na mize. Vsi bi postali prijatelji. Hrana bi se nam pripravila sama. V rokah bi imeli čarovniške palice, ki bi se jim na koncu svetile bleščice. Ne bi poznali avtomobilov in drugih vozil. Povsod bi hodili peš ali pa bi leteli z metlami ali baloni. Cel dan in celo noč bi po zraku letale snežno bele sove. Vsak bi v sebi čutil moč, ker bi lahko čaral.

Vsem ljudem bi to čarovniško mesto Tržič in ljudje v njem postalo najbolj zabavno in čudaško mesto. Vsi bi ga začeli občudovati. In ljudje v njem bi se spremenili.

Zala Smolej, 5. a

SKOZIGLED 2039

Smo leta 2039 in izumil sem skozigled. To je posebna naprava podobna računalniku skozi katero gledaš v prihodnost. Naprava te poskenira in te pošlje v določen leto in določen čas na določen kraj. Izbral sem si leto 2039 in se pojavil tam. Videl sem vse vrste avtomobilov, ki se vozijo se na vsaki podlagi, tudi po zraku. Veliko dela upravljajo roboti. Vse je avtomatično. Ko sem šel v trgovino, so me presenetila premikajoča tla. Rekel sem „banana“ in se pojavil pred policco s sadjem. Opazil sem modro banana z očmi, ki so me čudno gledale. Zapustil sem trgovino, saj je bilo vse zelo čudno. Ko sem odšel v knjižnico sem zagledal leteče knjige, ki so govorile „Preberi mene, jaz sem ti všeč“, zato sem ušel. Želel sem si domov. Zbudil sem se doma v postelji. Bila je le nočna mora, vendar na mizi je spet stal ta računalnik.

David Gošev, 5. a

Domèn Aljančič, 5. b

KO TRŽIČ POSTANE ČAROVNIŠKO MESTO

Zjutraj sem se zbudila, pa sem že takoj pomela oči. Odgrnila sem zaveso in videla pravo čudo.

Mačke so letele in zmaji so sedeli na vejah. Na postelji sem sedela in strmela ven z odprtimi usti. Nihi sanjalo se mi ni, kaj se dogaja. Šele ko sem zagledala čarovnico na metli, se mi je začelo vsaj malo svitati. Seveda, moj domači kraj Tržič je postal pravo ter resnično čarovniško mesto. Hitro, kar najhitreje sem oblekla obleko čarovnice, ki jo drugače nosim samo za pust. Ko sem bila gotova, sem prišla še palico in

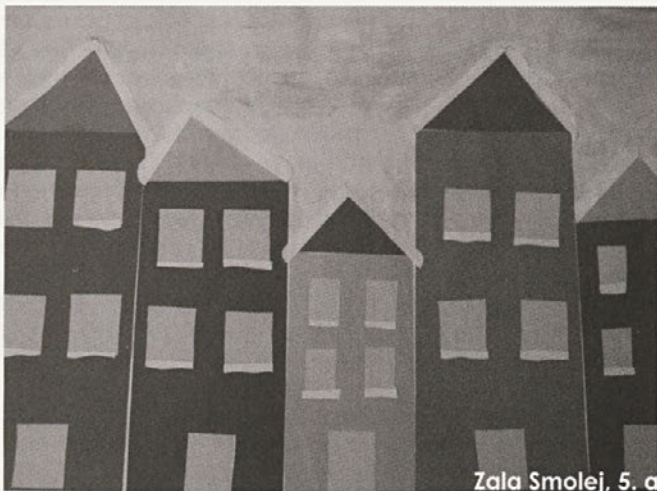
staro metlo ter se odpravila ven. Naš Tržič je postal kar čarozhič, vsaj tako je pisalo na smerokazu. Po zraku so prhutale rdeče in modre vrane. Trgovine so dobile posebna imena: Mercator se je imenoval Meralius, Spar pa Sparčus. Po zraku so letali čarovnice in čarovniki. Sledila sem jim. V starem mestnem jedru je bila otvoritev. Bilo je božansko. Naenkrat se je moja metla kar dvignila in to z mano skupaj. Iz palice se je pokadil prah. Vsi so me videli. Povabili so me medse, da prerežem otvoritveni trak. Na traku so visele buče in zraven so stali psi s tremi glavami. Zadaj so bile tudi pet glave mačke. Polži so držali trak in jaz sem ga z dvometrskimi škarjami prerezala. Bilo je veličastno. Vsi so se zapodili naprej. Prijeli so me za roke in z mano odleteli do šole. Šola je bila zelene barve. Zaveso so bile črne in na njih so bile narisane buče. Pajki so viseli iz žlebov. Slaščičar je prodajal bučni, krvavi, črni, beli in pajkovski sladoled.

Ko smo prišli domov, je bila hiša izrezljana iz ene same buče. Notri sta me pričakala ati in mami. Na mesto mehke pernate postelje so bile svilene krste. Pojedli smo nekaj žabjih ocvirkov in se odpravili spat. Zelo smo bili srečni, saj je naš Tržič postal še bolj zanimiv. Če nas boste kdaj obiskali, se ne pozabite čarovniško obleči in še palico ter metlo vzemite s seboj.

Zala Šarabon, 5. a

Violeta Stupar, 5. b

Zala Smolej, 5. a

Skozigled 2015 bom napisala zato, da bom vedela kaj se bo v mojih mislih dogajalo drugo leto.

Vem, da se bo takrat zgodilo, da bom za eno leto starejša in podobno, ampak jaz bom napisala še vse podrobnosti. Na začetku leta, torej januarja in februarja mislim, da ne bo prav veliko snega, ker ga je bilo že to leto ogromno. Otroci bodo razočarani, saj se ne bodo mogli smučati, sankati in deskati. Mame bodo tolažile otroke in doma popolnoma obupane sedele na kavču ali fotelju. Kar naenkrat bolj proti koncu februarja pa bodo iz neba začele padati velike snežinke. Bolni oziroma prehlajeni otroci bodo poskakali iz postelj in odšli ven. Marca, aprila in majo bodo otroci že skakali v kratkih rokavah. Mnogo se jih je prehladilo. Poleti so v si skakali v bazene. Bili so srečni, ker je bilo zelo vroče. Proti koncu poletja so šli vsi v trgovine. Tam som kupovali različne zvezke, knjige, barvice, nalivna peresa, svinčnike, ravnila, mape....Otroci so se v trgovinah tudi skregali zaradi enega zvezka, poleg tega pa se veselili šole vsaj večina. Septembra so se avtobusi, ki so peljali v šolo popolnoma napolnili. Otroci, ki so hodili v šolo peš pa so ceste čisto zapolnili. Novembra so bili neučakani, ker so vedeli, da bo kmalu med njih prišel Miklavž nato pa še Božiček ter Dedek Mraz. Fantje in dekleta iz nižjih razredov so naročali avtomobilčke ter barbike, višješolci pa različne stvari. December. Končno ta mesec, ki so ga vsi čakali. Od dobrih mož so dobivali, kar so si zaželeli.

Morda še kaj več daril, kot so mislili.

Eva Potočnik, 5. a

MOJA SANJSKA SOBA

Moja sanjska soba bi bila velika in dolga 1000 km. V njej bi imel 100 računalnikov s sto tisočimi igrigami. Imel bi 100-metrsko posteljo. Imel bi tudi veliko omar, v katerih bi bilo veliko igrig PSP, veliko lego kock, orožij in veliko kaset za televizijo. Imel bi tudi veliko televizijo. V sobi bi imel športne avtomobile, motorje, vojaška vozila in še veliko več. Imel bi veliko pasti in služabnike robote. To bi bilo zares »kuk«. Ampak vem, da se mi to ne bo nikoli uresničilo.

Tomaz Naglič, 5. K

Moja sanjska soba bi bila zelo velika. Imela bi pet nadstropij in zato dvigalo. V pritličju bi bila knjižnica. V prvem nadstropju bi bila orožarna NERF pušk in pištol.

V drugem nadstropju bi bila lego dvorana v kateri bi bilo 100000000 kock. V tretjem nadstropju bi bil rastlinjak mesojedih rastlin. V četrtem nadstropju bi bila računalniška soba. V petem nadstropju bi bila 100 metrov dolga vodna postelja in robot za delanje domačih nalog. Imel bi tobogan, ki bi vodil od petega nadstropja do kleti, ki bi bila povezana z mojo sobo.

V njej bi imel kino dvorano, tovarno sladkarij in laboratorij.

To bi bila moja sanjska soba.

Vid Hribar, 5. K

Moja sanjska soba bi bila gromozanska .Bila bi vseh možnih barv. Prelepljeno bi imela s plakati harmonik. Imela bi tudi veliko pravih harmonik. Okno bi bilo v obliki sončnih očal in tudi šip bi bil taka kot pri sončnih očalih.

Pod gromozansko protialergijsko-vodno-hidravlično posteljo bi bil predor na Havaje. V tem predoru bi bil vodni voziček v katerega se usedeš in se pelješ na Havaje vendar se ti zdi kot, da letiš s padalom. V predor bi bil tudi sef, v katerem bi imela še sto rezervnih harmonik, zelo, zelo veliko krogel za balinanje in zlato,ki ga nikoli ne zmanjka. Imela bi televizijo čez celo steno. Imela bi tudi navadni, prenosni in tablični računalnik.

Poleg vsega tega bi ime la še portal za cel svet, ki bi bil v skrivnem prehodu v tovarno sladkarij. En sam gumb bi mi naredil domačo nalogo in pospravil sobo,ko bi bila razmetana.

Nika Selko, 5. K

Vsi se zavedamo, da je Zemlja iz dneva v dan bolj obremenjena s strupi, ki jih proizvajamo ljudje. Zato živeti ekološko pomeni biti odgovoren do okolja, v katerem živim, in odgovoren do sebe. Res, da je biti eko danes moderno, trendovsko - jesti ekološko hrano, nositi ekološka oblačila, se ličiti z ekološko kozmetiko, vendar mora to postati način življenja in še prej razmišljanja, ne le mode.

Šolski novinarji smo za vas raziskali mogoče manj znano svetlobno onesnaževanje in napisali nekaj pesmi.

Ob cestah močne so luči,
na cestah pa prometu konca ni.
Avti hrup proizvajajo,
vozniki se na ceste osredotočajo.
Za živali jim mar ni,
saj oni nimajo takih skrbi.

Ana Kogoj, 7. a

Kaj je? Obremenjevanje okolja – živali, rastlin in ljudi z umetno svetlobo. Svetlobno onesnaževanje negativno vpliva na življenjski cikel živali in ljudi. Dokazano je, da človeški možgani ob ponoči prižgani luči ne počivajo. Zanimivo je, da imajo ljudje, ki jim je v spalnico dolga leta svetila ulična svetilka, pogostejše težave z nespčnostjo kot ljudje, ki spijo v popolni temi, saj se le v njej tvori spalni hormon melanin.

Netopirji, ki spijo v cerkvah in drugih osvetljenih objektih, zaradi prekomerne razsvetljave zamudijo najprimernejši čas za hranjenje in tako vsako leto preživijo manj mladičev, kar pomeni, da se številčnost vrste začne zmanjševati. Svetlobno onesnaževanje vpliva tudi na mnoge druge živali, kot so male morske želve, ki se odpravijo v napačno smer, in nočni metulji, ki brenčijo okoli cestnih svetilk. Zakaj to počnejo, ni znano, je pa verjetno, da svetilko zamenjajo za luno, s katero si pomagajo pri orientaciji. Tudi astronomi imajo opazovalne kupole postavljene v puščavah, kjer je umetne svetlobe čim manj oziroma je sploh ni. Kje so v Sloveniji astronomske opazovalne kupole?

Primož Lah, 6. b in Klara Žos, 7. b

GOZD PONOČI

Nekoč v gozdih še bilo
ponoči je temno.
Živali so mirno spale
in se niso ničesar bale.

Zdaj v gozdu je svetlo
in ni več tako, kot je bilo.
Živali več ne spijo,
s svetlobo umetno
ponoči se borijo.

NARAVA

Narava je bila včasih mirna,
tiha, dom vseh živali in pika.

Žal pa naravo napadamo ljudje,
saj je vsak dan bolj onesnažena
in razkačena.

Živali so se odselile, se umirile,
naselile se nekje drugje.

Že dolga leta se mati narava
bojuje proti nam ljudem.
Žal pa narava ne bo nikoli
več taka, kot je bila.

Med človekom in naravo
je večni boj, ki ga
še noben ne zmaga.

Narava bo zmagala
s hudimi naravnimi katastrofami,
kar velika škoda bi bila.

Človek vsak dan odvrže
preveč smeti v naravo,
kar ji zelo škodi.

Narava in človek bi
morala biti dobra prijatelja.
In rezultat bi bil odličen.

Gašper Kukavica, 7. a

EKOLOGIJA

Črno nebo
nad sivo zemljo.
Osamljeno drevo
brez listja tam stoji,
v megli sivi počasi žejen umira.
Brez petja ptic v svojem naročju,
brez modre luč z rumenim nasmehom.
Žalosten tiho le sebi govori:
človek – kaj storil si mi?
Se spomniš poljubov
od sonca poslanih,
zjutraj, ko odpiral si oči,
in tiste modre mokre ceste,
po kateri skakal si?
Se spomniš glasov,
ko skrit v travi si čakal na njih
in lučk tam gori,
ki zvečer si jih štel?
Prosim te, človek,
poglej v srce,
stopinje nove gredo za teboj,
tudi tistih, ki rad jih boš imel.
Za sebe in za njih
ne dovoli, prosim te,
da s teboj vse to umre.

Nina Kapel, 7. b

SMETI

Vsak papirček, ki vržeš ga stran,
rajši pomisli in vrzi ga drugam.
Tam ne tleh bo vsaj 100 let,
še enkrat pomisli, saj spremenil se bo ta svet.
Če vsak bi vrgel papirček na tla,
zmeda bi velika bila.
Če vsi to bi upoštevali,
planet bi bil kot rožica,
ki ne pozna umazanega sveta.

Nika Krištof, 7. a

PODRTJE DREVES

Hrsssk buummm! pade drevo.
In še eno in še eno, pade gozd.
Ljudje podirajo drevesa, da jih ne zebe.

Ampak mi rabimo drevesa za zrak,
da bomo lahko dihali in živeli!
Pridejo prijazni ljudje in rečejo,
naj prenehajo, ker drevesa
potrebujemo, ker to so živa bitja.

Julija Kerec, 7. a

Je res čista narava?
Je na mizi res bio zelenjava?

Vsi skrbimo za čisto okolje!
A vedno znova ugotovimo,
da se tega ne držimo!

Onesnažena narava,
to ni nobena zabava!
Umazanija prava
je le grda predstava!

Narava je sama po sebi bogastvo, kar nam dokazuje z mnogimi darovi. Eden izmed mnogih je tudi voda. Klara Žos je napisala zanimivosti o malo drugačni vodi, ki izvira v Murski Soboti – in se v njej prav radi namakamo.

Moravske Toplice so kraj blizu Murske Sobotice in so znane po zdravilni vodi. Anekdota o njihovem nastanku: Ko so tam vrtali za nafto, je izpod zemlje privrela črna termalna voda. Ljudje, ki so delali na poljih, so ugotovili, da se jim rane in žulji hitreje celijo, če se namakajo v vodi. Novice so se hitro širile in nazadnje so zemljišče ogradili. Najprej so zgradili en bazen, nato pa postopoma več hotelov in kopališč.

Črna termomineralna voda izvira v globini med 1175 in 1467 metrov okoli 72 stopinj Celzija. Je motna, slana in rahlo diši po nafti. Je edinstvena tudi v svetovnem merilu, saj le redke tovrstne termalne vode pri izviru dosegajo tako visoke temperature. Pomaga zdraviti kožne bolezni, vendar pa kopanje v tej vodi otrokom do 12 let ni priporočljivo, saj vsebuje mikroorganizme in je ne prečistijo.

ALI VEŠ

... da lahko v plastične mase vgradijo škrob, ki ga napadejo bakterije, s čimer se plastične mase lahko biološko razgrajujejo?

Največ kartonske embalaže reciklirajo v Nemčiji in Belgiji, in sicer med 65 in 70%

... da bo 4 leta po izumrtju čebel izumrl tudi človek (Einstein)

... da je aspirin narejen iz drevesne skorje?

... da je znanstvenikom uspelo vzgojiti rastlino in semena, starega 10.000 let? To je bilo seme volčjega zoba.

... da v Evropi danes pojemo 20-krat več sladkorja kot pred 200 leti?

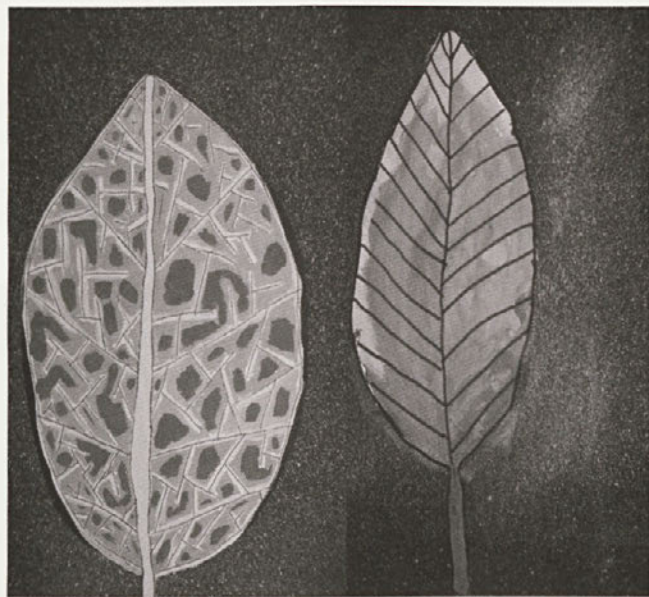
... da naprave v stanju pripravljenosti letno porabijo kar 25% energije?

Nekateri potresni valovi se širijo kar dvajsetkrat hitreje kot zvok?

New York se od Londona vsako leto odmakne za 2,5 cm?

... da afriški puščavski legvan inmenično dviguje noge, da bi mu ostalo hladno?

... da je leta 1879 tornado v Kansasu odtrgal od tal železan most in do suhega posesal vodo pod njimi?

Domen Aljančič, 5. b

Alina Crnković, 5. b

Alina Crnkíč, 5. b

Najbolješ stvari so običajno prepovedane ali pa vsaj škodljive. Enako je na žalost s sladkorjem. Zaužijemo ga preveč in zato zbolevalo za različnimi boleznimi. Preberite, na kaj vse vpliva in razmislite, kaj lahko storite za svoje bolj zdravo telo.

Ljudje praviloma zavračajo misel, da so odvisni od sladkorja, toda s preprostim poskusom lahko dokažemo nasprotno. Dajte majhno količino sladkorja na jezik in začutili boste sladek okus, toda če to ponovite trikrat, štirikrat, sladkega okusa ne boste več čutili. Za enak občutek sladkosti bi morali količino sladkorja povečevati. Z vsakdanjim uživanjem živil, ki vsebujejo beli sladkor, izgublamo občutek za sladko in povečujemo količino sladkorja, ki jo zaužijemo. Svetovna zdravstvena organizacija že dalj časa pošilja alarmantna sporočila o grožnji svetovne epidemije sladkorne bolezni kot posledice našega življenjskega sloga, zlasti prehrane in deleža sladkorja v njej. Kljub temu poraba sladkorja na prebivalca močno narašča in vse več je izdelkov, ki kot glavno ali pomožno sestavino vsebujejo sladkor. Po statističnih podatkih povprečen Zemljan v enem letu zaužije 20 kg sladkorja v različnih oblikah (slaščice, sokovi, razni dodatki – kečapi ...)!

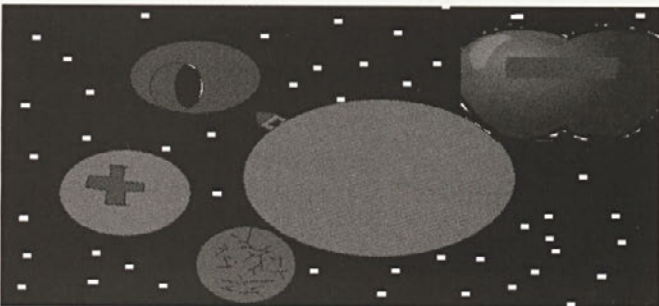
V neki raziskovalni oddaji so naredili poskus o škodljivosti sladkorja. Imeli so dve podgani. Eno so hranili z veliko sladkorja, drugo pa ne. Nato so vsako dali v posodo z vodo, ki je imela na sredi kopen predel. Podgana, ki ni zaužila sladkorja, je hitro našla rešitev. Podgana, ki pa je zaužila veliko količino sladkorja, je potrebovala mnogo več časa.

Iz tega lahko sklepamo, da je sladkor v prevelikih količinah lahko škodljiv za delovanje možganov.

Angleški jezik bo v četrtem razredu zdaj zdaj postal eden od izbirnih predmetov, veliko učencev pa se ga že uč.

V 4. razredu se začne poučevati angleščina, zato smo preverili njihovo znanje in to, kar so se že učili. Učiteljica nam je povedala, da so v 4. razredu trije učenci, ki jim gre angleščina zelo dobro od rok in da imajo že veliko predznanja. Pri predmetu angleščina so vzeli že 7 poglavij. To so pozdravi, števila, živali, igrače, božič, družina in hiša (prostori, pohištvo). Večini učencev je angleščina všeč. Najbolj so jim všeč živali, hiša in družina. Najslabši pa so jim pozdravi in nekaterim tudi področje hiša.

8 od 9 učencev pravi, da se angleški jezik uporablja tudi drugje, ne le v Veliki Britaniji in ZDA. Nekateri učenci bi radi spoznali skupino Big time rush, eden pa osebo Jaden Smith. Največ od vprašanih učencev je povedalo, da jim je najbolj všeč beseda DOG, nekaterim pa tudi CAT in ESKIMO.

ABANDONED GALAXY

Welcome to one of the oldest galaxies in the universe. We call it an abandoned galaxy. I'm your guide. This galaxy was inhabited by some humans. But one day, a monster attacked the galaxy. The monster is now living in the galaxy and is frozen as one planet. Do you see the planet with a big hole? This is the destroyed planet. It was destroyed by a monster. There's a main planet in this galaxy. The main planet has a house. There's a planet with a red glowing plus. It's called Me d c planet (it's pronounced Medici planet). It's like a hospital. There's a fruit planet, too. It has a lot of fruit farms and it looks like a giant apple. And that cracked planet? That's the planet in which a monster is frozen.

By Mihael Dudešin

MY DREAM HOUSE

My dream house is on a beach. It's very big. In the house there are about 50 rooms. I have two butlers. I often go for a walk near the sea. I often go for a swim too. My house is very tall so I can skydive down to the ground. Near the house is a big car park. In the house there are some entertainment rooms these are:

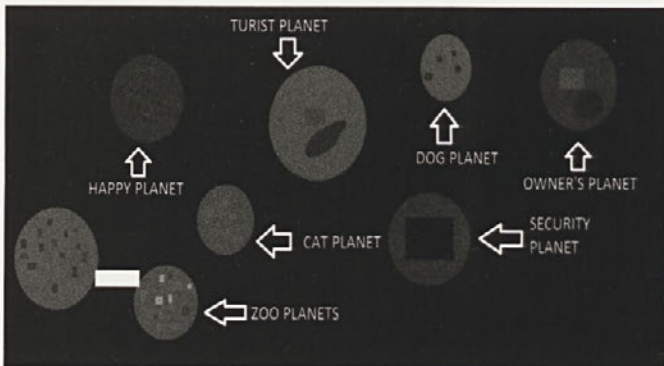
- video room
- bowling room
- hockey room
- bike room
- waterslide room

and other extreme fun rooms. It has got a big room for parties. I would like to live there.

By: Krištof Zavrl, 6. b

MY HAPPY GALAXY

Hello, and welcome to MY HAPPY GALAXY. Today I will be your guide. Let's get started. In this galaxy there're 8 planets. The first planet is the owner's planet. He lives there. You can visit him, but first you have to tell, that you will come. Planet number 2 is the Security planet. There is a security house from where we control everything. Now we come to the ZOO planet. There's a ZOO. We call it an OPEN ZOO, because animals just walk around. There are no cages. On our left is the Tourist planet. Tourists stay there in the hotel. There's a Dog planet next to the Tourist planet. There are only dogs on it. There's a Cat planet, too. And now we finally come to the last planet. This is the ... HAPPY PLANET! Have fun!

Nepismenih ljudi danes v razvitem svetu res ni več veliko. Odlično pismenih, ki znajo svoje misli izraziti tako, da jih vsi razumemo in začutimo, pa tudi ni prav veliko. V tej rubriki objavljamo vaša besedila, ki ste jih mojstrsko zapisali.

ŽIVLJENJE POD SKUPNO STREHO

Imam mlajšega bratca Vida, s katerim se dobro razumem. Imam ga rada in mislim, da me ima tudi on.

Z bratcem se že od začetka njegovega rojstva dobro razumem. Res je, da sva imela trenutke, ko sva bila rahlo skregava ali jezna drug na drugega, ampak vse prepire sva uspešno rešila. Večkrat sem nanj ljubosumna, ker mu pri hiši ni treba delati kot meni, vendar to se od otroka pet let mlajšega že razume. Ko se je Vid rodil, sem ga bila zelo vesela. Velikokrat sva se skupaj igrala, učila sem ga kakšnih besed ali zlogov in še danes je tako. Pri Vidu nikoli ne veš, kaj bo ušpilil. Ko smo bili še v Bistrici, nam je pokvaril računalnik. Takrat sem bila zelo jezna nanj. S pomočjo mamic in očka sva tudi ta problem rešila. Večkrat sem se z njim igrala nenavadne stvari: zaprla sem ga v škatlo, ker smo se šli z mami in očijem skrivalnice, pomagala sem mu shoditi ob kablu za sesalec, ki je bil priključen v elektriko, zaprla sem ga v kovček in ga vozila po hiši.

To so bili za naju lepi trenutki. Večkrat se z Vidom tudi obrneva proti mami in očiju, nekajkrat sva se uprla tudi obema skupaj. Veliko stvari počneva skupaj: se igrava družabne igre, pozimi delava snežake in igluje, skupaj igrava igrice na računalniku, gledava televizijo, celo kuhava skupaj.

Velikokrat se naredi, da kaj razbijeva ali uničiva. Takrat sta mami in oči zelo jezna, vendar ko poveva, da nama je žal, je spet vse v redu. Ko si z Vidom kaj močno želiva, izraziva željo in jo toliko časa ponavljava, dokler se ta želja ne uresniči.

Upam, da bova z Vidom doživela še veliko časa skupaj, saj vem, da bova že danes kaj novega doživela. Vida imam rada in sem zelo vesela, da je moj brat.

Eva Iskra, 6. a

S sestro Nino se razumem zelo dobro. Včasih mi pomaga pri kakšni domači nalogi. Z Jakobom se dobro razumeva, a ne tako kot z Nino. Čeprav sva močno povezana, se včasih skregava, a sva kmalu spet prijatelja. Moja mami je pozitivna oseba in mi velikokrat pomaga. Skoraj vsak dan me pelje na trening ali tekmo v Kranj. Atiju se dostikrat nasmejim. Če imava čas, se kakšen večer v vikend uleževa na kavč in pogledava kakšno nogometno ali košarkarsko tekmo.

Starša veliko svojega časa namenita nam, otrokom, da bi se bolje počutili, tako da ga za njiju ostane manj. Velikokrat gremo na kakšna daljša potovanja kot so: Rim, Sarajevo, Praga, Budimpešta, Toskana... Za potovanja pakiramo skupaj, čeprav je bolje na samem potovanju.

Z Nino se včasih skregava, kdo bo pomil hodnik ali posesal stanovanje. Imam malo prostega časa, ker imam veliko vsakdanjih obveznosti. Sestra je zelo prijazna, zato želim iti po njenih stopinjah.

V avtu zelo rad sedim spredaj. Enkrat se je celo zgodilo, da se je mami usedla zadaj, da sem jaz sedel na sopotnikovem sedežu. Takrat mi je bila Nina malce nevoščljiva. Ko smo šli za atijev rojstni dan na malo motorno letalo, sem bil zelo vesel, ker sem lahko sedel spredaj, čeprav je vožnja trajala samo petnajst minut. Ampak tudi to je nekaj.

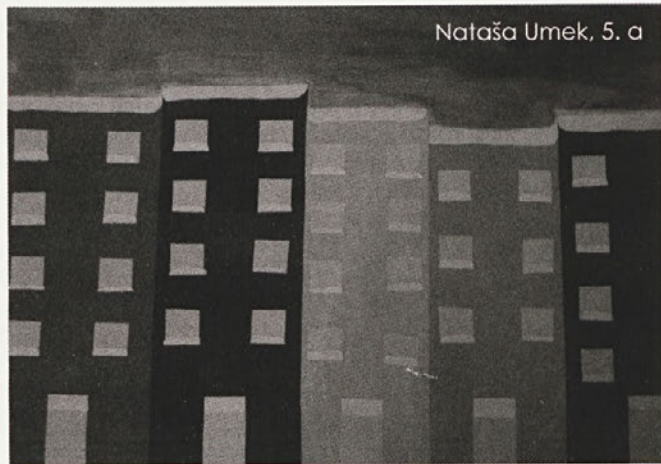
Naša družina se kljub kakšnim preprirom dobro razume in to mi je všeč.

Maks Žumer, 6. a

ŽIVLJENJE POD ISTO STREHO

Moje ime je Maks. Imam sestro Nino in bratca Jakoba. Mojima staršema je ime Boštjan in Metka.

Nataša Umek, 5. a

POLŽ IN VEVERICA

Nekje na travniku je to bilo,
za devetimi gorami,
ko živalim je bilo lepo.
Vsak dan so se igrale,
te veverice male.

Polž pristopil je do njih,
in vprašal »Ali se lahko grem z vami loviti?«
»Si zmešan?« vpraša veverica.
»Ti prepočasen si za nas!«
Polž si hitro izmisli »Pa tekmujuva;
Če te premagam, se grem z vami igrat.«
»Prav, a če te jaz premagam, se nikoli več ne prikažeš!«

Že takoj prevzame vodstvo veverica,
a za drugim drevesom se uleže in zaspi.
Tokrat jo polž veselo prehitil
in z vevericami se igrat hiti.

Ta basen pa nas uči,
ne sodi na pogled ljudi,
lahko so boljši, kot se zdi.

KAKO JE LISICA PRELISČILA VOLKA

Enkrat je živela zvita lisica. Tako lisičja je bila, da je lahko prelisčila vse lisice v gozdu. En lep dan se je sprehajala po gozdu. Iskala je kaj za zob. Pa naenkrat naleti na Volka:
»Hoj, botra, kaj pa delate ob tej uri zunaj?« Mu Lisica odvrne: »Želod iščem, želod. Ampak so ga brž ko prej svinje vsega požrle!« »Kaj ti bo želod! Saj dosti zajcev naokrog skače.« Pa se Lisica začudi: »A, tako da je to. Pokažite mi vendar, ljubi boter, kod zajci skačejo.« Volk res Lisici pove, da zajci so doma za tistim gričem. Pa Volk reče Lisici: »Čuj, tam sem jih lovil, doma na kupe jih imam!« Si Lisica misli: »Ha! Butec ti neumni, ni ravno pametno Lisici povedati, kje tvoj plen se skriva.« Pa mu reče: »Hm, daleč je do tja, daleč, kaj ko bi vi šli zame zajce tja iskat, ko imate hitrejšje noge kot jaz!« Odvrne Volk: »Jah, če vztrajate, pa že lahko.« Se Volk odpravi za hrib zajce iskat za Lisico, ona pa tačas hitro v njegov brlog, mu vse zajce sune in se odpravi domov. Volk se vrne, prinese Lisici zajcev, kolikor jih je hotela. Pa mu reče: »Hvala, dobri boter.« »Ni za kaj!« odvrne Volk in oba odideta svojo pot. Lisica je imela ozimnice za dve leti, Volk pa brez je ostal, ker pamet si je pozabil graditi.

Včasih bolj kot za hrano, pomembno za pamet je skrbeti.

Vid Zaman, 7. a

VRANI, LISICA IN LOVEC

Nekoč v temnem gozdu sta živeli dve vrani. Bili sta najboljši prijateljici.

Prva je vedno vstala zgodaj, bila je že pridna in je vedno rada pomagala. Druga je bila čisto nasprotje. Rada je dolgo spala, ni bila ravno pridna in vsako delo ji je bilo odveč.

K njima je prihitela njuna prijateljica lisica. Lovec jo je lovil. Pridna vrana je takoj odletela k njej, druga pa je še malo ostala v postelji. Pridna vrana je lisici pomagala najti primerno skrivališče, medtem, ko je druga še spala. Ko je vstala, se je napotila k njima. A srečala je lovca. Ta jo je ujel in odpeljal domov. Po tem je niso več videli.

Vedno moraš pomagati prijatelju v stiski, ne glede na primer.

Gaja Koštić-Papov, 7. a

VRANA

je res: prijatelji več vreden kot bogastvo je,
saj če jih nimaš, ti neugodno bo.

Na stari hiši je živela vrana
z imenom Bana,

poleg nje pa je bila prijateljica Pana.

Bana je bila nora na zlato,

Pana pa ravno tako.

Nekega dne sta se sprli zaradi prekletlega zlata.

Pana se napadalno naprej postavi,

ampak Bana jo kar zadavi.

Bana je dobila to zlato,

ampak od sedaj naprej srečna več ne bo.

”Zakaj? Zakaj sem to naredila? Brez nje življenje enako več ne bo.”

Luka Peternel, 7. a

ŽELVAK MIHA IN SOČNI SADEŽ

Neko toplo popoldne je v savani zebra Jure opravljal svoj trening teka. Zagledal je sočni sadež na drevesu Anarkando. To drevo obrodi svoj sadež samo vsakih deset let in njegov sadež je najbolj sladek, sočen in sploh najboljši v vsej savani. Zebra Jure je takoj stekel povedat to super novico ostalim živalim pri napajališču. Ko jim je povedal za ta sočni sadež, so bili vsi zelo veseli. Toda želvak Miha jih je opomnil, da morajo sočni sadež odtrgati pred naslednjim sončnim zahodom, sicer se bo sadež raztreščil na milijon majhnih koščkov. Ostale živali so menile, da imajo še dovolj časa in da ga bodo odtrgale naslednji dan. Tako so vse legle in trdno zaspale. Ko so se naslednji dan zbudile, je bilo sonce že visoko na nebu. Bilo je poldne. Takoj so oddirjale k drevesu Anarkando, da bi odtrgale sadež. Vsi razen želvaka Miha, saj želve niso pretirano hitre. Ostale živali so bile že pri drevesu. Vsaka je hotela sadež samo zase, toda nobena ga ni mogla doseči, saj je bil sadež zelo visoko na drevesu. Takrat pa je prišel in jih opomnil, da imajo samo še pol ure, preden sadež pade na tla in se razleti na milijon koščkov. Predlagal je naj naredijo živalski stolp tako, da stopijo drug drugemu na hrbet. To so tudi storile, toda žirafa Sara, ki je bila na vrhu živalskega stolpa, še vedno ni mogla doseči sadeža. Želvak Miha je spoznal, da mora v akcijo. Imel je le še petnajst minut, dokler sadež ne pade na tla in se raztreščil na milijon koščkov. Zato je Miha splezal na vrh živalskega stolpa, se pravi na žirafino glavo in uspelo mu je odtrgati sadež tik pred sončnim zahodom. Previdno se je spustil nazaj dol po živalskem stolpu. Na trdnih tleh pa so si vsi pravično razdelili sočni sadež. Bil je zelo okusen.

Ta zgodba nas uči, da več ko je ljudi ali živali, več lahko storimo.

Gašper Stritih, 7. a

DEŽ

Od kod se ta dež ves pojavi? Jaz vem.

Takrat, ko angeli jokajo, se dež pojavi. Če pa pozimi dež zapade, pa na nebu prav žalosten je Božiček. Naši vremenslovci, znanstveniki pojma nimajo, od kod se dež pojavi. Že pred tisočletji ljudje so vedeli, da ko pada dež, bogovi jokajo. Ne poslušajte znanstvenikov in vremenslovcev, saj oni pojma nimajo, od kod se dež pojavi.

Luka Peternel, 7. a

Jerca Oman, 8. b

EKSPERIMENTI

Nekoč predavnimi časi pred velikim pokom je živel nori zdravnik, ki je delal poizkuse na rastlinah in živalih. Imel je toliko različnih napojev, da bi lahko sam naredil veliki pok. Po dolgem času je zdravnik naredil neznano snov, ki jo je poimenoval Ispirimenionit. To je bil plin, ki je neznosno smrdel in delal kemijske spremembe na vseh živih organizmih, ki se jih je dotaknil. Kakšen mesec po tem je zdravnik nenalašč prevrnil Ispirimenionit na svojega najboljšega prijatelja kenguruja Filipa. Tako je Filip postal mutantski tvor, podoben žirafi s kratkim vratom ali slonu brez rilca. Znal pa je tudi govoriti. Začaral je zdravnika in mu povedal, da bo umrl v treh dneh, če ne bo popil utekočinjen Ispirimenionit. A zdravnik je bil odločen in mu zabrusi nazaj jezni NE! Tako mu je Filip rekel, da ga bo sam razčetrveril. Zdravnik se je strinjal, to pa je Filipa zelo zmedlo, ampak ga je vseeno pokončal. Čez kak teden pozneje pa Filip ves objokan žaluje za zdravnikom. Tako se je jokal, da je nastal veliki pok.

Nauk te zgodbe je, da ni težko, če umreš, težko je drugim. Enako je tudi, če si neumen.

Matija Meglič, 7. a

POHOD

Nekega poletnega dne sva bila s prijateljem Alešem zunaj. Nisva vedela, kaj bi počela, zato sva se spomnila da bi šla v hribe. Domov sva odšla pripraviti nahrbtnike in se spet dobila, da bi odšla.

Začela sva hoditi. Po pol ure hoje sva bila oba že pošteno utrujena. Rekla sva si, da bova imela počitek. Ko sva popila, sem iz nahrbtnika potegnil čokolado. Aleš me je prosil, če mu dam košček. In rekel sem mu, da mu ga ne dam. Skregala sva se in Aleš je odšel po svoje naprej, jaz pa po svoje. Sam sem taval po gozdu nato pa zaslišim klice na pomoč. Pomislil sem, da bi lahko bil Aleš. Stekel sem za glasom, bližal sem se in bližal, nakar zagledam Aleša, ki je sedel za drevesom. Zaskrbelo me je, da je padel, ali pa ga je ugriznil medved. Ko sem prispel do njega mi je povedal, da se počuti dobro in da mu ni nič. Dih mi je stekel naprej. Povedal mi je, da je hotel izvedeti, ali sva še prijatelja. Z Alešem sva odšla do vrha gore in nazaj.

Zapomnil sem si da četudi si z nekom sprt, mu moraš priskočiti na pomoč če te potrebuje.

David Bohinc, 7. b

SRCE MI JE PADLO V HLAČE

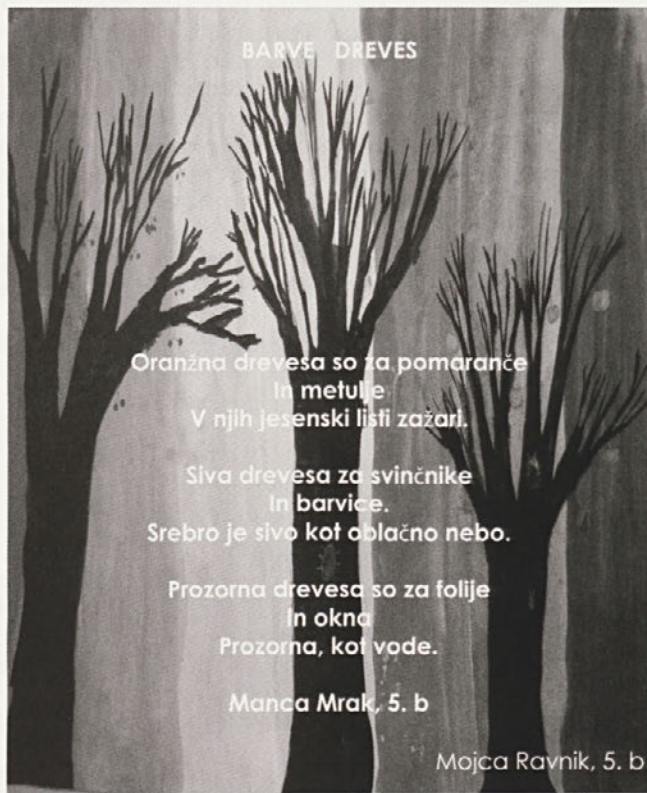
Lani sem odšla s svojim bratcem, mami in sestrično na morje. Pričakovali smo mirne počitnice. Za mojo sestrično Živo in zame pa so bile vse prej kot mirne.

Kmalu za tem, ko smo se vpisali v recepciji hotela in odložili kovčke, sva se z Živo odpravili na plažo, ki je bil približno deset minut oddaljena od hotela. Prišli sva šele do četrte poti, ko sva si zaželeli sladoleda. Kupili sva si ga, namesto da sva šli na plažo, sva šli raziskovat okolico. Odkrili sva potko, ki je vodila v gozd. Po poti sva stopali pet minut in prišli do starega zapuščenega pokopališča. Vstopili sva. Na nagrobnikih niso bili več vidni napisi, saj so bili preraščeni z bršljanom ali pa so bili okrušeni. Na sredi je bila velika grobnica, ki je dajala vtis, da se bo vsak čas porušila. Malo me je postalo strah in rekla sem Živi, da je bolje, da odideva nazaj. In odšli sva nazaj. Ko sva hodili, je Živa rekla, da si ponoči ne upam do tiste grobnice. Uprla sem se ji in odvrnila, da si seveda upam. Bližala se je noč in bila sem vse bolj nestrpna. Ko se je naredila noč, sva se izmuznili iz hotela. Pri pokopališču mi je Živa rekla, da moram iti sama naprej. Počasi sem hodila do grobnice. Videla sem bolj

malo. Vse je šelestelo, premikala so se drevesa, živali so se oglašale, veter je pihal, slišalo se je morje. Že takrat me je bilo groza. Naenkrat pa vse utihne. Drevesa so pri miru, nič ne šelesti, živali so tiho. Veter preneha pihati. Obstanem. Ne upam se obrniti. Zamirim. Strah me je kot še nikoli. Naenkrat pa Živa zakriči, naj pridem nazaj k njej, saj se v grobnici premika nekaj belega. Takrat postanem panična. Zakričim na ves glas. Začnem brezglavo teči. Ko se končno ustavim, se Živa reži na ves glas. Takrat mi je postalo jasno, da nikoli ni bilo nobene sence. Živa si je vse skupaj izmislila. Tako sem bila jezna nanjo, da sem jo naslednji dan porinila v fontano ob hotelu.

Strah je nekaj, kar se da premagati. Strah nas je, ker ne vemo, kaj bo prišlo. Ne vemo, kaj se bo zgodilo. Zato se včasih tudi po nepotrebnem razburjamo.

Maruša Lučič Bolka, 7. b

BARVE DREVES

Oranžna drevesa so za pomaranče
in metulje
V njih jesenski listi zažari.

Siva drevesa za svinčnike
in barvice.
Srebro je sivo kot oblačno nebo.

Prozorna drevesa so za folije
in okna
Prozorna, kot vode.

Manca Mrak, 5. b

Mojca Ravnik, 5. b

MOJA PESEM

Včasih pesem res težko je napisati,
posebej če govorimo o svoji dnevni zagati.

Navsezgodaj zjutraj, ko se zbudimo
dodatnega spanca si želimo,
ure, minute, sekunde že nas morijo.
V kaj naj oblečem za v šolo se fino?

V šoli, ko ura počasi mineva,
že oblikuje del našega dneva.
Krivice, veselje in žalost vseeno
odene oblikujejo našo letno turnejo.

Ko ura konec pouka končno zazvoni
že hitimo iz šole vsi.
Spet nove cunje nase navlečem,
pripravim se in na avtobusno stečem.
Kombi z malo zamude prihiti,
že na Pokljuko prispeli smo mi.

Tečemo in vmes kakšno rečemo,
treniramo in kondicijo za nove zmage nabiramo.

Nato proti domu se odpravimo,
oči nam že skupaj vleče,
a kaj ko še šolska naloga me vabi
v zvezke zakopljem se kot ponavadi.

Kakšen račun dela mi težavo,
še samostalnik tisto ne sklanja se samo,
fotosinteza, ki je takšna, kdo ve?
V plžamo zavihtim se, to mi kar gre.

Tako lahko zaspim,
mirne sanje si želim
in že sem v svojem svetu rim.

Neža Perko, 7. b

ZBIRATELJI

Zbiratelji so taki ljudje, da
stvari zbrati se jim gre.

Ko pa nekaj zberejo,
od veselja skoraj počijo.

Tisti znamkarji znamke zbirajo,
nalašč pisma pišejo in z njih še znamke poberejo!

Tisti numizmatiki res pretiravajo,
banke ropajo, da star denar dobijo!

Tisti ljudje, ki nalepke zbirajo,
vse pokupijo, da lahko album napolnjujejo!

Tisti značkarji značke zbirajo,
gredo po deželi podolgem in počez,
pa še kup značk poberejo vmes!

Tisti kamnarji kamne zbirajo,
plažo kar izpraznijo pa nikogar nič ne vprašajo!

To so file zbiratelji, vse vse zberejo,
na koncu pa vse skupaj v koš vržejo!

Sara Bešter, 7. b

PESMI O POMLADI

Spomladi ptički prepevajo,
rožice cvetijo in metuljčki letijo.
Spomladi je dan za ljubezen.
Mar ni to lepo?

Mark Rozman, 3. a

PESMICA

Nekoč je živela čarovnica,
z veliko kuhovnico.
Kuhala je kosila zase in za svojo
mamo.

Olga Šlibar, 4. k

ZBIRAMO

Zbiram jaz, zbiraš ti,
zbiramo mi vsi.
Zbrali bomo znamke
in obuli japanke
Zbiram nalepke,
da jih nalepim na mažuretke.
Zbrala sem vse.
"O, ne!" izgubile so se.

Liza Kavčič, 6. b

PESEM O POMLADI

Spomladi rastejo rožice lepe kakor mavrice,
 so tudi zajčki z jajčki.
 Pomlad je vsa zelena in rumena, to lep je letni čas.
 Hitra je kakor čas.
 Želim vam lepe počitnice,
 pa kupite si velike kosilnice.

Bert Perkman, 3. a

ZBIRANJE

Zbiram vse na svetu,
 ker veliko stvari je.
 Zbiram samo znamke
 in jem napolitanke.
 Zvečer pa zbiram
 sanje, da verjamem vanje.

Nika Livk 6. b

PREBESEDIMO

Na svetu je veliko veliko vozil
 in veliko veliko letalskih vozil.
 Kajti imena vozil so stare in
 dolgočasne kot stare besede.
 Da ne bomo poslušali stara imena vozil,
 si izmislimo nova imena vozil.
 Helikopter prebesedimo v ropokopter!
 Čoln prebesedimo v vodoplov!
 Letalo prebesedimo v zrakolet!
 Sedaj, ko smo besede prebesedili,
 so zanimivejše in smešne.

Enej Valjavec, 6. b

PREBESEDIMO

Zakaj je tako veliko besed?
 Zakaj jih ne bi prebesedili?

Prebesedimo na primer šolo,
 iz nje naredimo veliko učolo.

Namesto ravnatelja ji dajmo kregatelja,
 namesto učiteljev ji dajmo omejitelje.

Zvonec postane naj konzolec,
 telovadnica pa razgibalnica.

Končno zazvonil je zvonec.
 Šole je za danes KONEC!

Primož Lah, 6. b

PREBESEDIMO

Zakaj se otroci bojijo pošasti?
 Ni čudno, saj so dolgo pokonci,
 In gledajo grozljivke.

Zakaj se jih pa odrasli ne?
 Delajo se važne pred otroki.

Kaj če bi pošasti naredili smešne?
 Volkodlak-dlakavolk
 Zombi-možganombi
 Duh-beluh
 Okostnjak-palčkostnjak

Sedaj se otroci ne bojijo več,
 pošasti so zdaj smešne.

Žiga Štucin, 6. b

ZASPANOST

Sem Ajda, deklica
 polna energije
 za ples in vse druge
 traparija.
 Ko pa ati reče: »Ajda,
 jabolka bo treba
 pobrat.«,
 bi šla pa najraje spat.

Ajda Šlibar, 4. k

ODA SLADOLEDU

Sladoleda se mi vedno
 zahoče,
 ko je zunaj strašno vroče.

V kornetu ali kupi,
 so edini moji upi.

Vanilija in čokolada,
 tudi s pito jem ga rada.

Maša Meglič, 6. b

FRENDI 7. B

Mi smo Frenđi 7. b,
vse nam gre,
nič ne de,
vsak neki velja,
itaq da tut kj nouga proba,
ampak to sploh ni fora,
js predstavu bom kva gdo zna, pa
kva???

Vedin, on rapa,
to mu gre tko zlepa,
zj'kj zima, veš, zuni pada sneg,
k se na tleh nabira,
po ga pa Igor kida,
sj toj' njegova vrlina.

K voda teče,
nas Žoska izvleče,
s svojim umom,
Jakup se s trudom,
prebija skos mto in slovo.

No, k smo že lih' pr tem,
js res ne vem,
kvaj kle problem,
za Mateja,
k računa, množi, pa deli,
vsakodnevno u tem se uri.

Tadl basket nabija,
srce mu razbija,
na igrišču ga pušča,
tko k Skoča (Aleš),
čez Parkerja strela,
in reče "buuum, zadela".

Js vem,
kvaj Lukov hobi,
voz se z mopedom in po deželi trobi.
Negou prijatu Miha,
miško po miz premika,
tkrt k igrce geeka, geeka, (geeka)...

K za frušt'k je Poli,
Boha (David B.) znori,
al pa popen,
kokr boš sam reku tel scenl

K mamo zgodlo (zgodovina)
Šlibarju se zazdi,
de mau Frantar, zateži (ga,
učiteljica Marta Frantar),
tko k Johnny (Jan),
k zvezek zgubi,
prau de snovi se nauču ni,
po pa šica (učiteljica) znori.

Dost u Janu,
gremo naprej,
kdoj še kj,
nj pomisim,
mjbji Heraklej??
Nee!

Poj pa tuki Novak,
u ne-delu prvak,
al pa junak,
kokr boš reku,
na CD 'zapeku',
tist kar Maruša zaigra,
na vijolino zaškripa, pa pika!
Nina, konja jaha,
ni ga junaka,
ki na smučeh bi bolši bil kot Neža,
Manca Štušek za fanti opreza,
Ksenja Saro dreza,
nej ji pove, kvaj to direza,
reče "Vukota bo vedla",
obrn se k njej
in ji povej svoje probleme,
medtem ko Umekova pleše,
in se razred trese.

Klara Polajnar, ona stvarno riše,
Ema pa lepo piše,
js pa tale Rap skp pacam,
ampak najraj use pobrišem.

Rok Selko, 7. b

NEPOZABLJIVA URA

Zgoden prihod.
Ura že tiktaka.
Čas kar teče.

Kriki se slišijo v učilnicah.
Kriki, kriki, grozni kriki.

Močna negativna energija.
Prihod smrti v učilnico.

Škripanje vrat.
Grob glas se sliši.
Kriki, kriki, kriki.

Tišina, mir, molk.
NIČ OPRAVIČEVANJA!
MOLČI IN PRIDI GORI!

Žalost, solze.
Konec veselja.
Kriki, kriki.

Zvonec glasno zazvoni.
Obrnjena pečena ura.

Vili Grdič, 9. a

Kakovostna literatura nas lahko veliko nauči. Včasih se zamislimo tudi nad svojimi ravnanji – kako vplivajo na ljudi okrog nas? Iz literarnih del pri pouku smo se pogovarjali o zmerljivkah, razočaranjih, krivici in še čem. Nastali so eseji.

MELISA

Ko prebereš naslov, pomisliš na zelišče ali na trgovino, vendar ne. Melisa je tudi ime, ja, ime. V vrtcu sem se družila samo s tistimi, ki so bili iz našega kraja, ostale, ki jih nisem poznala, pa sem naskrivaj opravljala s prijateljki.

Ena izmed zasmehovanih tarč je bila Melisa. Vse punce smo jo zbadale, se ji smejale, jo opravljale, ker nam ni bila všeč.

Tistega lepega dne po zajtrku v vrtcu smo se s Klaro in Isabelo spet spravile nanjo: »Melisa, zakaj ješ smrklje?« smo ji rekli. Ona pa se je skoraj zjokala in stekla drugam. To se je dogajalo še dolgo in dolgo, do konca vrtca, vse smo jo zbadale, jo žalile, obrekovale. Melisa mi ni všeč na pogled, ampak sem začutila, kako je, če te nekdo zbada in žali, saj so tudi mene, ko sem prišla v šolo, zmerjali z »bajso«. Melisi se nisem nikoli opravičila, in si nisem upala niti zadnjič, ko sem jo videla na naši šoli, vendar vse močno obžalujem. Mogoče pa bo kdaj prilika in se ji opravičim.

Sara Zupan, 7. a

PRED MOČNIMI SLABIČ JE ZMEROM KRIV

Pred močnimi slabič je zmerom kriv pomeni, da če si slabič, boš ne glede na okoliščine vedno kriv za dejanja, ki jih nisi naredil. In če te imajo za slabiča, ne moreš narediti nič.

Ta izkušnja je doletela tudi mene. Vsakič, ko sem imel nalogo, da pospravim stanovanje, mi je moja mlajša sestra Laura nagajala. Vedno je razmetavala stvari, ki sem jih moral nato jaz pospraviti. Odločil sem se, da temu naredim konec. Ko sem nekega dne zopet pospravil stanovanje, Laura pa mi je nagajala, sem odšel do mamice, ki je ravno takrat urejala vrt in ji povedal, da mi Laura nagaja. Mami mi je naročila, naj jo umirim in pošljem v sobo. Ko sem prišel v stanovanje, je bila na tleh polno koščkov razbite mamine vaze. Vprašal sem Lauro, kaj se je zgodilo, vendar mi ni odgovorila nič, samo odhitela je povedat, kaj se je zgodilo. Ko je mami prišla k meni, me je okregala. Skušal sem ji dopovedati, da nisem bil jaz, vendar mi ni verjela. Rekla mi je, da naj ne obtožujem

Laure ter mi dala kazen. Ko sem odslužil kazen, sem moral še do konca pospraviti stanovanje. Laura pa se mi je pohlevno smejala.

Od tistega dne ji nisem več zaupal in sem se naslednjič raje umaknil. Mislim, da s tem dejanjem nisem slabič.

Matej Pogačnik, 7. b

Kot piše v basni Volk in jagnje, nas zgodovina uči, da je slabič zmerom kriv. To se v vsakdanjem življenju kaže v mnogih življenjskih situacijah. N primer, če pride do prepira z nekom, ki ima v družbi večjo moč, duhovniki, učitelji, politiki, starši in tako naprej.

Nekoč je mojega očeta ustavil policist. Bilo je zimskega jutra, ko se je peljal v službo. Glavo si je podpiral z roko, katero je imel naslonjeno na vrata. Na avtomobilu se je izpisala napis "Stop, policija, peljite za mano." Za policistom je zapeljal na rob ceste. Policist je stopil, in zahteval vozniško in prometno dovoljenje ter ga vprašal: "Zakaj mislite, da sem vas ustavil?" Oče ni vedel odgovora, Policist mu je dejal, da zato, ker je telefoniral.. Ni telefoniral, ampak ne glede na to, ali je bil res kriv ali ne. Na dom je prijel položnico in jo v osmih dneh pridno plačal.

To je le eden od primerov, kako se v resničnem življenju kaže, da ima močnejši vedno moč nad šibkejšim.

Emma Kokalj, 7. b

RAZOČARANJE

Razočaranje je del življenja, ki pusti v srcu sledi, ki se jih ne da izbrisati. V mladosti nam razočaranje povzroči bolečina, razočarajo in prizadenejo nas osebe, ki jih imamo najraje, zlomijo nam srce in mi ga zlomimo drugim. Življenje nam zada ogromno ovir, vendar nam pokaže mnogo poti. Vredno si je zapomniti, da je življenje zapleteno brez razlogov, polno očitkov brez rešitve, z veliko strahu, je pogumno ter odločno, vendar ranljivo. Življenje je lepo, krhko, a nikoli šibko, je močno, pa vendar ne brezčutno. Peter je svoje razočaranje doživel dokaj kmalu. To je bilo eno najhujših razočaranj, saj mu je vzelo sanj. Boli me srce, saj se vse to dogaja še danes, v tem času tehnološkega napredka. Peter se je počutil manj vrednega, saj je bil reven, razočarala pa ga je oseba, za katero je mislil, da je njegov prijatelj. Vse njegove izkušnje

so ga zaznamovale za zmeraj, vendar ga je vse to naredilo boljšega človeka. Žalosti me, da obstaja revščina, lakota, vojne in bolezni. Pozabili smo, od kod prihajamo, ubijamo drug drugega še, ko smo si bratje, nekateri imajo več, medtem, ko drugi nimajo nič. Tudi sama sem občutila razočaranje, krivico. Razočarala me je oseba za katero sem mislila, da je iskrena prijateljica. Zabodla mi je nož v hrbet, ko sem jo najbolj potrebovala. Ne vem, zakaj danes štejejo veliko plastične operacije, zakaj nam družba nalaga stereotipe o lepoti. Zelo je žalostno, da se pustimo zapeljati fizičnemu izgledu, pozabljamo pa na tisto najpomembnejše. Zakaj ni krem, tablet in masaž, da bi bili boljši ljudje, da bi se naučili ponižnosti? Zakaj ni liposukcije, ki bi odvzela jezo, ponos in bolečino, ki jo čuti ves svet. Zakaj ni zarodkov zavesti, sočutja in odpuščanja?

Včasih, ko smo žalostni, naše sanje padejo na tla kot koščki zvezd, naše srce pa tiho joče, da ne bi povzročilo hrupa. Srce vidi več kot nam dovolijo oči. Ko solze padejo, se srce obda z ledom, da ne bi več jokalo, vendar, kako se moti! Na koncu bo vedno nekdo, ki bo prižgal luč v tebi, stopil led bolečine. In če se ozreš nebo, ugotoviš, da je tam še vedno na milijone zvezd in vsaka zvezda so sanje, ki se morajo uresničiti. Čeprav nekatere ugasnejo, ostane mnogo tistih, ki so šele začele svetili. Sam se odloči, v kaj boš verjel, vendar ne izpusti svojih sanj in ljubezni, ki so tvoja edina pot prihodnosti.

Laura Pogačnik, 9. a

RAZOČARANJE

Kadar imamo prevelike upe, ki niso uresničeni, smo potrti in žalostni. Pravimo, da smo razočarani. In razočaranje je grozno občutje, ki pa je na žalost v številnih primerih na vsakodnevne redu.

Vsi smo pogosto razočarani, na primer ko dobimo oceno, ki je slabša od željene, ko nas razočarajo ljudje, ki nas obdajajo, ali ko razočaramo sami sebe. Slednje se mi zdi najbolj grozno. Ko me namreč užalosti nekdo od bližnjih, sem lahko nanj jezna in se odmaknem iz njegov bližine, a sčasoma na vso žalost pozabim. V primeru, da razočaram samo sebe, ko ne dam vsega od sebe, se neprimerno vem ali še kaj drugega, pa od sebe ne morem zbežati stran. Tičim nekje v kotu in se smilim sama sebi, hkrati pa e jezim nase. Ko sem razočarana, ponavadi vzamem v roke čokolado in celo pojem, saj sem prepričana, da ima nekakšno čarobno moč,

ki ozdravi vsako žalostno srce. A Ivan Cankar, veliki pisatelj mederne, ni mogel kar vedno, ko je bil razočaran, pojesti velike Milke. Bil je namreč reven umetnik in sreče z denarjem ni imel že od otroštva naprej, zato sem žalostna zanj, da se ni mogel pogosto potolažiti s sladkorjem, saj lahko trdim, da je bil v življenju kar nekajkrat razočaran. Vsa ta njegova nesreča odseva v njegovih pisarija. Tako na primer v nekaterih črticah piše svoji žalostni usodi v prvi osebi, v nekaterih pa v tretji, skozi oči opazovalca. Tako je napisana tudi črtica o Petru, revnem fantiču in otroku beračev, ki je imel bogatega prijatelja. Njegova družina je hrepenela že po kruhu, kaj šele po slastnejših živilih, kot so bob. Ob žeganju so vsi pričakovali, da bo Peter od prijatelja Mihčeta prinesel bob, a to se je konec koncev izkazalo za malo manj samoumevno, kot so vsi sprva mislili. Peter je za bob dobredno prosjačil in Mihče mu ga je vrgel z gnusom. Revež je bil globoko v sebi razočaran zaradi vse nesreče, ki se mu je v depresivnem življenju tako pogosto zgodila, in zaradi sramote, ki si jo je povzročil. A on se je zavedal, da razočaranju ne bo mogel nikoli ubežati. Tako mu je bilo namenjeno.

Kljub temu pa menim, da bi na celotno stvar lahko gledal veliko bolj optimistično. Ne glede na to, da mu v življenju res ni bilo z rožicami postlano, bi se z razočaranj moral spopadati na bolj vesel način in v vsem iskati nekaj dobrega. S pesimizmom se življenje namreč ne živi tako polno, kot se lahko, če mo srečni.

Nina Žumer, 9. b

Iza Potočnik, 8. a

Ali veš, kdo je tvoj prijatelj? Najbolj enostaven test: samo za hip se zamisli in brez dolgega premišljevanja povej, koga bi najraje objel. Tisti, ki ti največkrat pride na misel, je tvoj prijatelj (ne velja, če si v osebo zaljubljen/-a!).

INTERVJU Z GOSPO PETRO SMOLEJ

Novinarji: KAJ POMISLITE, KO SLIŠITE BESEDO PRIJATELSTVO?

Ga. Smolej: Delati dobro drug drugemu.

Novinarji: KAJ S PRIJATELJI POČNETE DANES?

Ga. Smolej: Gremo skupaj na kavico, izlet ali športne aktivnosti.

Novinarji: KAKŠEN SPOMIN IMATE NA PRIJATELJE?

Ga. Smolej: Lepe, ker smo se dobro razumeli med seboj.

Novinarji: VI STE UČITELJICA LIKOVNE. VAS JE KDO OD PRIJATELJEV SPODBUDIL K TEM?

Ga. Smolej: Ne. Odločila sem se popolnoma sama in tam sem spoznala nove prijatelje.

Novinarji: ALI STE IMELI VEČ PRIJATELJEV V OSNOVNI ALI SREDNJI ŠOLI?

Ga. Smolej: V srednji, ker sem se bolj zavedala kaj je to prijateljstvo.

Novinarji: ALI IMATE NAJBOLJŠEGA PRIJATELJA?

Ga. Smolej: Imam.

Novinarji: KAJ Z NJIM POČNETE?

Ga. Smolej: Z najboljšo prijateljico se velikokrat druživa ob kavici. Lahko ji zaupam probleme oz. stvari, ki me težijo o tem se pogovarjava, mi tudi kaj svetuje.

Novinarji: KAKŠEN JE VAŠ PRIJATELJ?

Ga. Smolej: Moja najboljša prijateljica je srednje postave ima daljše skodrane lase in je rjavolaska. Je zelo prijazna, zabavna, poštena, odkrita in zanesljiva.

Novinarji: ALI JE KDO OD VAŠIH PRIJATELJEV ŽE POTREBOVAL POMOČ?

Ga. Smolej: Da. Me je prosil, da mu kaj narišem, nekoga sem zapeljala do določenega kraja. Velikokrat sem pomagala prijateljem, ki so potrebovali pomoč tako, da sem se z njim pogovorila.

Novinarji: KJE STE SPOZNALI SVOJEGA NAJBOLJŠEGA PRIJATELJA?

Ga. Smolej: Mojo najboljšo prijateljico sem spoznala, ko sem šla z bivšim fantom pogledat novorojenčka, ki ga je rodila moja bodoča prijateljica.

Novinarji: SE SPOMNITE KAKŠNE DOGODIVŠČINE?

Ga. Smolej: Ko sem šla k najboljši prijateljici na obisk, sem se vzpenjala po stopnicah in se na eni stopnici spotaknila ter se s celim telesom priletela na vrh stopnic. Prijateljica je to

videla in se začela nepretrgoma smejati do solz. Med pogovorom sva se vsakokrat, ko sva se spomnili na ta dogodek, začeli na glas smejati. Skratka, ta obisk je bil poln smeha.

PRAVIH PRIJATELJEV JE MALO, NAJBOLJŠI PA SAMO EDEN

Maja Kostić, Sara Biščević

Vsak med nami ima gotovo prijatelja ali prijateljico, nekateri so bolj zbližani in nekateri manj. Pravi prijatelj je prijatelj, ki ga najdeš na svoji poti in ti stoji ob strani ob dobrem in slabem. Tudi sama imam dobre prijateljice, ki so vedno z mano, kadar sem dobre volje in sem vesela in tudi kadar sem žalostna, ko imam sle dneve, vedno me podpirajo, mi svetujejo in tolažijo. Poznam pa tudi osebe, za katere sem včasih mislila kako jim lahko zaupam a so me preprosto izdale. Zato je vsak lahko vesel, da ima prijatelja, ki mu lahko zaupa, ker verjamem da ni lahko biti sam na svetu, brez da bi komu kaj zaupal.

Klara Slatnar, 8. b

PRVI PRIJATELJ

Mislila sem, da pravi prijatelj si,

živela sem v laži.

Nisi mi povedal, da se bo to zgodilo.

Mislil si samo nase,

na svoje skrbi.

A jaz odšla sem naprej
poskusila sem pozabiti.

A ostal si v mojem srcu.

Zdaj odločena sem,

da šla bom naprej.

Si našla nove prijatelje.

In spoznala sem,

da na svetu je še veliko
boljših prijateljev!

Zdaj sem z njimi,

a pozabila te ne bom,

obljubim.

Mo prvi prijatelj si bil.

Taja Hafner, 8. b

Nejko VDC Tržič

FRENDI IN FRENDICE

Življenje brez prijateljev je nemogoče, prazno osamljeno. Prijatelje spoznaš v mnogih situacijah kakor ti je usojeno. Jaz pravim, da šport povezuje ljudi. Tam sem spoznal največ prijateljev. Bilo je poletje prvi dan po šoli v Umagu, ko sem nekega dečka svoje višine po angleško vprašal za igro košarke. Bil je dober ampak vseeno sem zmagal. V naslednjih dneh sva se vsak dan srečala na igrišču se pogovarjala o puncah, košarki, nogometu, dogodivščinah. Bil je iz Rusije in imel je 14 let. Upam, da se bova naslednje leto spet srečala.

Imeti dobrega prijatelja, ki je pravi, je res odlična stvar. Prijateljica, ki sem jo spoznal pred dvema leti ali več in sem jo čisto pozabil, se me je to leto spomnila. Dolgo sem rabil, da sem jo spoznal.

Ivan kaštrun, 8. b

MOJA TOVARIŠIJA

Bila sem na morju, na plaži. Tam je bila tudi vsa moja tovarišija, to so moja sestra Maša, Jan, Eva 1, Simon in Eva 2. Nekega popoldneva, ko sem ravno brala knjigo Bogomir Magajna Ananas, so se odločili, da bi igrali odbojko. Naj omenim, da je knjiga zelo zanimiva. Govori o dveh prijateljih, ki sta si kljub veliki revščini stala ob strani tudi, ko je bilo najbolj hudo.

Janov oče nam je pripravil mrežo in posodil žogo. Vsi navdušeni smo pričeli z igro. Ker nismo ravno dobri igralci, nam je žoga letela na vse strani, le čez mrežo ni hotela iti. Ko je Jan zopet naredil tisto zelo dolgo podajo, je žoga pometela daleč proč v mulj. To je tisti del morja ob obali, kjer je voda bolj stoječa in je v njej polno alg in sluzastega peska. Brrr, fuj, tja res ni želel noben iti po žogo. Pa se je Simon vseeno odločil in jo šel iskat. Hodil je in hodil po tisti algasti vodi, ko je nenadoma samo potonil in nismo ga več videli. Vse nas je zaskrbelo in smo že mislili iti za njim, ko se je prikazal ves algast in z širokim nasmehom na ustnicah. Groza, bil je kot povodni mož. Smejal se je na vsa usta in mi z njim, saj je bil res smešen. Tako smo se smejali, da smo zopet pozabili na žogo. Vsi smo iskali, kje neki je, vendar smo jo uzrli šele, ko je bila že daleč na odprtem morju. Zgrabila nas je panika, kaj bo na to rekel oče. Skušali smo plavati za njo, a se nam je spretno izmikala. Ker je bila voda že pregloboka in smo se že pošteno utrudili, smo obrnili ter odšli iz vode. Nikakor se nismo morali opogumiti,

kdo od nas bo šel do Janovega očeta in mu vse skupaj pojasnil. Pa se je zopet opogumil Simon in mu situacijo po najboljših močeh poskušal razložiti. Ko mu je zmanjkalo besed, smo mu še ostali priskočili na pomoč. S skupnimi močmi nam je uspelo, saj je bil Janov oče vesel, ker smo mu vse povedali po resnici.

Vsakomur se kdaj pa kdaj kaj pripeti. Takrat na pomoč priskočijo prijatelji in nam pomagajo. Pomembno je, da znamo skupaj poiskati rešitev. Zato pa so prijatelji, kajne ?

Ula Černilec, 6. b

To je zgodba o prijateljih, s katerimi sem se sprehajala po novoletno okrašeni Ljubljani. Za obisk Ljubljane smo se odločili ob večernih urah, takrat je namreč vse videti še veliko lepše. Ko smo hodili, smo tu in tam opazili kakšnega reveža. Odločili smo se, da se v Ljubljano peljemo z vlakom. Naš cilj je bil ogled starega mestnega jedra ob Ljubljani, kjer je zelo lepo. Tam so lučke še lepše, ker se odsevajo z reke. S prijatelji smo na trgih opazili revne ljudi. Ker so se nam zasmilili, smo jim vrgli petdeset centov. Nazadnje smo se vračali iz mesta, seveda s polnimi vrečkami sladkarij in slaščic, ki smo jih nakupili na stojnicah. Že smo hoteli nazaj, ko se je nekje blizu Tromostovja slišala zanimiva glasba. Ko smo prišli blizu, se je okoli starega lajnarja zbirala gruča ljudi in težko smo se prebili skozi. Glasba ki je prihajala iz lajne, je bila poskočna in vesela in na naših obrazih so žareli nasmehi. Takrat sem zagledala fanta, revno oblečenega, žalostnega in izgubljenega. Gledal je lajnarja, kako igra na lajno in ljudi, ki mu mečejo denar. Zasmilil se nam je. Jaz pa sem se zamislila, kaj če je sam in brez staršev. Na srečo sem imela pri sebi novo jopico, ki so mi jo dale prijateljice, ampak mi je bila premajhna.

Odločila sem se, da mu jo podarim in povrhu še en bombon. Ko sem mu jo dala, je od sreče zlezal vanjo in na hitro pojedel bombon, kar se mu je mogoče zgodilo prvič in zadnjič. Čas pa hitro beži, zato smo pohiteli na železniško postajo, tam pa nas je že čakala moja mami.

Če pomislim na zgodbo Ananas in jo primerjam s tem dogodkom, ugotovim podobnost in lahko zaključim z mislijo, kako malo je treba, da nekoga osrečiš, pa čeprav z malo pozornosti. Vsega tega ne more nikdar nadomestiti na tisoče lučk in lepih melodij. Iz te zgodbe se naučimo, da je lepo deliti z drugimi, posebno takrat ko nekoga osrečiš.

Maša Hvasti, 6. b

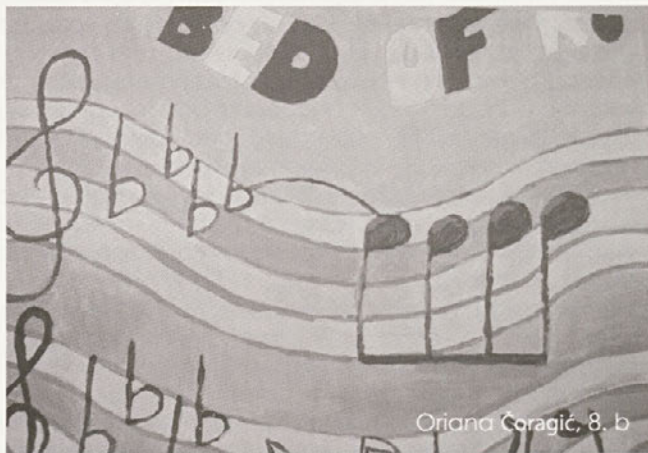
Tudi v tem šolskem letu smo novinarji obiskali radijsko postajo Goren'c in se poskusili v tem poklicu. Marsikomu je to zabava in sprostitvev, ne pa prava služba. Vseeno pa zahteva kar nekaj odgovornosti in preiščljivega dela – predvsem govorjenja in pisanja. Povprašali smo jih, kaj morajo znati pri svojem delu, na koncu pa smo se kot tonski mojstri oz. radijski voditelji preizkusili tudi sami. Za spomin smo dobili zgoščenke s svojimi posnetki.

Bilo je zabavno in poučno, za kar se zahvaljujemo celotni radijski ekipi.

Ob prihodu nas je sprejela prijazna odgovorna urednica ga. Blanka Grašič. Popeljala nas je po prostorih radia Goren'c in predstavila moderatorjem in tehnikom. Del skupinice je voditeljica Tanja Feišer povabila kar v studio, od koder smo se v živo oglasili vsem poslušalcem. Nika Dobrin je bila vidno najbolj navdušena in zdi se nam, da se je že odločila za poklic, ki ga bo opravljala, ko »bo velika«. Naslednje leto bo tudi brala šolska obvestila, saj ji jezik gladko teče. Delo radijskega voditelja je lahko enostavno ali zapleteno, nam je povedala živahna voditeljica Tanja. Na manjših radijskih postajah, kot je Radio Goren'c, radijski voditelj sam poišče novice na svetovnem spletu in jih priredi. Nato jih mora še vključiti v oddajo in jih povedati v eter. Na večjih radijskih postajah, kot sta npr. Val 202 in Radio 1, pa voditelj dobi prispevek, ga vstavi v oddajo in le napove oz. prebere. Kajti na takih radijskih postajah moderatorji oz. voditelji le povezujejo program. Seveda pa je pri delu moderatorja najpomembnejše razumevanje s sodelavci in vsakodnevni nasmešek.

Drugi del naše skupine pa je okupiral tonska mojstra, ki sta bila tistega 6. marca na radiu prisotna – Andrej Perko-Rožca in Dušan Dolinar, ki sta nam zelo nazorno predstavila svoje delo. Rožca je povedal, da to delo zahteva veliko znanja in potrpežljivosti. Pri delu se lahko tudi zabava, ko dodaja efekte, odmeve, podlago. Imeti mora tudi dobre ideje. Glasbo izbira sam, če pa je predolga, jo lahko krajša ali obdeluje. Tonski mojster krajša tudi pogovore, saj iz 15 minutnega pogovora lahko naredi dobro izjavo dolgo le 2 minuti. Lahko tudi združuje (zmiksa) glasbo, da je bolj zanimiva. Skladb na programski shemi je 50 % slovenskih in 50 % tujih, od tega 10 % dalmatinskih. Med poslušalci je najbolj priljubljena narodnozabavna slovenska in dalmatinska glasba.

V snemalnem studiu smo tudi snemali z urednikom Francijem Kaplarjem in prijatelji Janom, Primožom in Klaro, medtem pa nam je Andrej pokazal, kako lahko z mešalno mizo spreminja glasove, podlago. Eden drugemu pa tudi vsak sebi smo se pošteno nasmejali.

Oriana Čaragić, 8. b

UČENCI 4. K IZDALI SVOJO KNJIGO

V šolskem letu 2013/2014 je štirinajst učencev, četrtošolcev kovorske šole napisalo pravljico za tekmovanje. Priprave so potekale tako, da je vsak učenec moral najprej razmišljati o čem bo pisal, potem je napisal spis oz. pravljico in upoštevati zgradbo ter lastnosti pravljice. To je učiteljica pregledala, popravila kakšno napako in postavila kakšno vprašanje, nato pa je vsak učenec še enkrat napisal dopolnjeno pravljico. Te pravljice smo poslali na razpis Z domišljijo na potep.

Na razpis je prispelo več kot 400 pravljic in so objavljene na spletu. Nekatere pravljice, ki so prišle na razpis so bile izbrane za nagrado. Letos nobeni naši ni uspelo dobiti glevne nagrade. So pa zbrali vseh naših 14 pravljic in jih natisnili v knjigi. Vsi smo zelo ponosni nanjo. Izposodite si jo lahko tudi v šolski knjižnici OŠ Bistrica.

Knjigo bo priporočala prebrati zato, ker so učenci pisali smešne stvari npr. Zobna proteza, Debeloriti palčki ...

Na knjigo smo ponosni vsi učenci, ker je to naša prva knjiga in ker si jo lahko tudi drugi izposodijo ali celo kupijo.

Nika Klančar, 4. k

Strah je eno od čustev, ki nas v življenju najbolj zaustavlja. In prav vsi ga poznamo. Zaradi strahu marsičesa ne naredimo in obratno – lahko storimo kakšno neumnost. Izmišljeni in resnični strahovi – vsi so enako nezaželeni. Kaj pa pravi o strahovih ljudska modrost?

*Ne bojimo se višine,
ampak, da bi padli z nje.
Ne bojimo se teme,
ampak da bo kaj ven prišlo.
Globlje poglej,
pa boš videl, česa se bojiš.*

GROZNO SMEŠNO

Nenadoma je glasno potrkalo na vrata. Bil sem ravno sam doma, zato sem bil presenečen. Mami in oči sta šla na zabavo in naj bi se vrnila šele okrog 23. ure, ura pa je komaj 21:00. Pogledal sem skozi okno, ki gleda na glavni vhod. A pri vratih ni bilo nikogar. Sklepal sem, da je to samo šala. Čez dve minuti je potrkalo še glasneje, zato sem šel odpret. Mami in oči sta mi vedno govorila, naj ne odpiram tujcem, a radovednost me je premagala. Roko sem že imel na kljuki, kljuko potisnil navzdol in zagledal ogromno osebo v črnem ogrinjalu s kapuco. Seveda je bila smrt, ki reče: »Daj mi roko, da te odpeljem!« Jaz pa rečem: »Ne! Če ti dam roko, bom umrl. Tudi če bi se te samo dotaknil, bi umrl!« Smrt pa reče: »Bravo! Edini si spregledal mojo zvijačo! Dej petko!« Na žalost sem ji dal petko.

Žiga Štucin, 6. b

POMOTA

Nenadoma je glasno potrkalo na vrata ... Šel sem pogledat in odpret vhodna vrata. Zagledal sem visoko postavo. Vprašal sem jo, kaj želi. Nenadoma pa je izza hrbta potegnila nož. Stekel sem po stopnicah, še prej pa glasno zaloputnil z vrati. Zaprl sem se v sobo in gledal skozi okno. Neznaneček je še vedno čakal pri vratih in trkal. Ko pa je potegnil kapuco z glave, sem videl, da je le sosed, ki si je prejšnji dan sposodil naš nož.

Krištof Zavrl, 6. b

HIŠA, KI STRAŠI

To poletje sem preživel pri atu in mami, kot vedno, a te počitnice so bile najboljše od vseh.

Navadno ni bilo nič za delati, zato sem poklical vse prijatelje. Tudi njim je bilo dolgčas, zato smo se dobili. Po nekaj časa pa prijatelj dobi idejo in reče: »Hej, kaj pa če bi šli pogledat tisto hišo, za katero vsi pravijo, da straši?« Vsi smo bili za in počasi smo odkorakali proti hiši.

Po nekaj časa opazovanja smo že mislili oditi, ker se ni nič dogajalo. Takrat pa skozi okno prileti skodelica, ki ni nikoli padla na tla. Vse nas je strah vstopiti, a ker nas zanima, kaj je notri, se vseeno opogumimo.

Vsem se od strahu tresejo kosti, a iz hiše ne moremo več. Eden od prijateljev vpraša: »Kaj bomo pa sedaj?« Po dolgem času razmišljanja se odločimo nadaljevati. V vsakem nadstropju je vzdušje bolj napeto. Čisto v zgornjem pa vrata zaškripajo in vsi se ustrašimo, a potem vidimo, da je bila samo majhna miška.

Ko vidimo, da v hiši ni nič, le majhne živali, sklenemo oditi, a pri izhodnih vratih opazimo še ene stopnice, ki pa vodijo v klet. Nihče si ni upal iti po njih in vsi smo govorili: »Daj, kaj pa, če bi raje odšli?« Vsi smo za in imamo namen oditi, a nenadoma se vrata za v klet zaprejo. Vsa tovarišija je prestrašena, kot da bi srečali velikega medveda, po domače povedano, smo se od strahu pokakali v hlače. Prestrašeni nadaljujemo pot navzdol po stopnicah. Ko pa pridemo v klet, zagledamo grozno senco, a pot moramo nadaljevati. Izhoda ni nikjer. Po nekaj metrih le zagledamo luč, stopnice in odprta vrata. Vsi smo veseli, a ko prispemo do tja vidimo, da je to samo prilepljena nalepka na zidu in luč na stropu. Žalostni odidemo nazaj, da bi našli izhod iz te hiše, ki zares straši.

Kar naenkrat pa se zgodi čudež in se vrata odprejo. Ko pridemo ven, nas na vrtu čaka gospod, ki nam je vse to zakuhal samo zato, da bi nas izučil, da ne smemo vstopati v tuje hiše, ker nikoli ne veš, kaj te čaka notri.

Tevž Ribič, 6. b

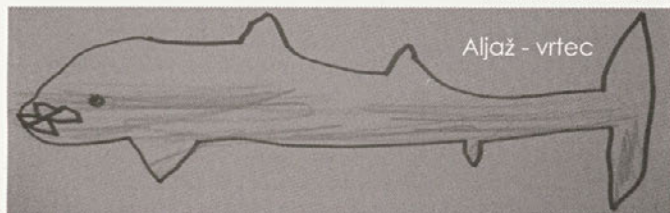

Jernej - vrtec

STARODAVNI STRAH

Nekoč pred davnimi časi se je govorilo, da v jami pod drevesom čudes živi Starodavni strah. Bil je večji od medveda, imel bolj ostre kremplje kot lev in bil hitrejši od geparda. Imel je meč, ki je bil bolj nevaren, kot vse grozote. Nekega dne pridejo do drevesa trije bratje. Starodavni strah pride iz jame stražiti drevo. Pride najstarejši brat in hoče odtrgati zlato jabolko. Starodavni strah mu ne pusti. Reče mu, naj mu prinese vampirjev zob. Najstarejši brat gre v mesto, kjer se govori, da v gradu živi vampir. Vstopi v grad, pa se mu vampir prikrade od zadaj. Ta ga prestraši in najstarejši brat omedli. Vampir ga vrže kozi vrata. Najstarejši brat se odloči, da naredi glineni zob. Prinese ga Starodavnemu strahu. Ta misli, da je resničen. Starodavni strah naroči srednjemu bratu naj prinese kristal Krvave krastače. Srednji brat gre do jame krastač. Tam opazi Krvavo krastačo tigrove velikosti, ki je imela v kroni kristal Krvave krastače. Hoče jo prelisčiti naj mu da kristal. Reče ji, naj mu da kristal, ker je čarovnik. Če mu ga ne da, jo bo spremenil v krastačo. Ona pa mu reče, da je že krastača in da je neumen. Z jezikom boksne srednjega brata ven iz jame. Srednji brat naredi kristal iz stekla. Prinese ga Starodavnemu strahu. Ta misli, da je resničen. Najmlajšemu bratu naroči naj prinese »super prah čarovnic«. Najmlajši brat gre do hiše čarovnic. Hoče jim ukrasti super prah, zato se prikrade do kleti. Tam super prahu ne najde, ker ugotovi, da ima super prah Kraljica čarovnic. Najde pa »prah spreminjanja«. Tam ga opazi čarovnica. Najmlajši brat steče do drevesa čudes. Spomni se, da nima super prahu, zato gre do plaže nabrati pesek. Prinese ga Starodavnemu strahu. Ta misli, da je resničen. Ko Starodavni strah zvari super napoj, ugotovi, da te stvari niso resnične. Tri brate spremeni v pujsa. Najmlajši brat se spomni, da ima prah spreminjanja. Spremeni se v zmaja in požre Starodavnega straha. Potem se spremeni v človeka. Iz drevesa čudes pade zlato jabolko. Iz njega zraste deklica. Najmlajši brat se z njo poroči. Svoja brata pa ima za hišna ljubljencička. Vsi so živeli lepo do konca svojih dni.

Andraž Sitar, 5. K

Aljaž - vrtec

Zanimalo nas je, česa se otroci bojite. Zelo različno ste odgovarjali otroci iz vrta. Pa vi, veliki otroci – česa vas je strah v resnici strah?

Jaz se bojim kače, ker me lahko ugrizne. **Ryan**

Bojim se krokodila, ker ima velike špičaste zobe. **Jernej**

Meni se zdijo strašni volki in različne kače, ki so strupene.

Rebeka

Lisice so mi grozljive, ker smo jo našli na naši kmetiji in je pobila ovčke. **Eva**

Bojim se medveda in volka, ker mi je sestra povedala, da jih je videla v jami. **Katarina**

Bojim se morskih zveri kot sta kit in hobotnica, ker ima hobotnica črnilo kit pa te lahko ugrizne. **Zoja**

Strašni so mi beli morski psi, saj sem ga videl v reviji. **Aljaž**

Bojim se dinozavrov, so mesojedci. **Miha**

Bojim se strašnih strupenih kač in grozljivih volkov. **Ema**

Strašni se mi zdita kača in duhec, ker ga ne vidiš. **Lucija**

Ničesar se ne bojim razem malce kita. **Anže**

Jaz se bojim pajka, ker je lahko nevaren. **Jan**

Strašen mi je mož iz snega narejen SNEŽAK, ker je ogromen za mojo velikost. **Riana**

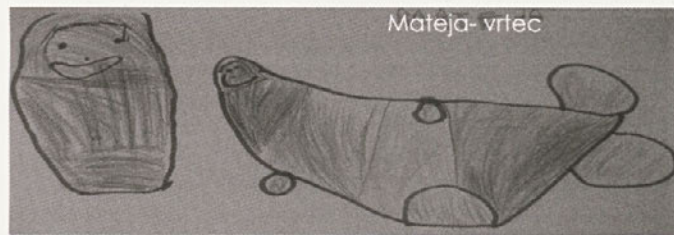
Jaz se bojim pajka, ker ima 8 nog. **Aljaž**

Bojim se veliko stvari: morskega psa, duhov, pajkov, ker so nevarni. **Tilen**

Strašen mi je volk, saj ima ostre zobe. **Mateja**

Nevaren se mi zdi tiger, saj ima grozen rjoveč glas. **Manca**

Snežak je meni zelo strašen, saj ima velike krogle, ki se lahko poderejo. **Matic**

Mateja- vrtec

STRAŠNI STRAH NA OBISKU

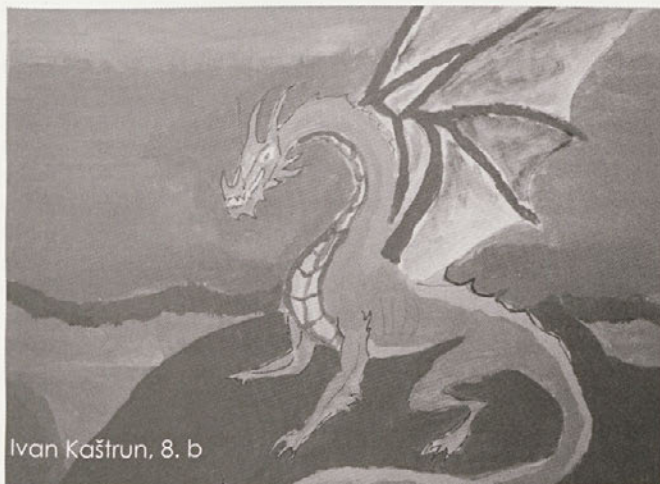
Bilo je nekega deževnega večera. Zunaj je bilo zelo turobno in temno. Nenadoma je nekaj švisnil mimo kože. Ljudje so od strahu trepetali. Zakričali so, kaj se dogaja. Nato se nekdo oglasi in reče: »Morda je strah.« Oh, nič se ne bojte, saj strahu sploh ni. Strah je okoli votel, notri pa ga ni nič. Zato se strahu nič ne bojte in se tudi ne skrivajte.

Jurij Papler, 4. b

VEŠČAR – RESNIČEN ALI PLOD DOMIŠLJIJE?

Veščarje so videli v Ruski federaciji, v ZDA in v Združenem kraljestvu, legende o podobnih bitjih pa krožijo po vseh deželah sveta. Veščarji pa so znani tudi po imenu mothman. Prikazni so redke, vendar grozljive. Kaže, da so velike, popolnoma sive, s telesi, podobnimi človeškemu. Obraze imajo nerazločne, oči pa se jim rdeče svetijo. Očividci pravijo, da širijo pravijo, da širijo okoli sebe občutek nepopisne pošastne groze-potem pa nenadoma razprejo velikanska usnjata krila in se dvignejo navpično navzgor. Prav mogoče je, da gre včasih za katero od velikih ptic-čaplje, orle, sove z velikim razponom kril in neslišnim letom-ki so jih očividci v mraku ali mesečini zamenjali za nekaj pošastnega. Ampak kaj so bili ostali?

Žiga Štucin, 6. b

Ivan Kaštrun, 8. b

Jadran Hohnjec, 8. b

Spet se s šole poslavlja generacija, letos 1999. Povprašali smo jih po spominih, spletenih vezeh, prijateljstvu.

Najbolj so mi bile blizu Nina Žumer, Nika Horvat, Laura Pogačnik, Martina Gričar, Sara Z. Puhar, Anže Hafner in Nina Bohinjec. Od njih sem se naučila, kaj pomeni prijateljstvo, sodelovanje in timskega delo. Hvaležna sem jim, ker sem zaradi njih lažje naredila osnovno šolo.

V spomin mi bodo ostali vsi dogodki, ker jih je bilo veliko. Če izpostavim kakšnega, bi omenila bivšega učitelja za slovenščino, Tomaža Zupančiča, ki nam je med poukom govoril šale. Bil je zelo dober, saj nas je vedno nasmejal, čeprav so bile njegove šale brez pomena.

Spomnila se bom tudi vseh taborov, saj smo se veliko pripravili, nekateri spletni ljubezenske vezi in vedno jim bom hvaležna za te življenske izkušnje.

Tea Trenik, 9. a

Najbližje osebe so mi bile Vili Grgič, Matej Jagodič, Alen Bešič in Dominik T.S. Naučil sem se, da se je v življenju vedno potrebno učiti, ker so mi pomagali pri učenju in domačih nalogah.

Najbolj mi je ostalo v spominu, ko je Tomaž Zupančič vsako uro na koncu govoril šale.

Anže Hafner, 9. a

Najbližje osebe so mi bile Anže Hafner, Lan Medved, Alen Bešič, Urban Zupan Mežnar, Marta Frantar ter Dominik Tišler Sušnik. Od njih sem se naučil, da se je treba učiti, da bi uspeli, in od gospe Marte Frantar, ki se zmeraj dere na nas a nas ima vseeno rada.

Izjava leta: ko je Urban pri uri geografije rekel, da je bil Zevs pribit na križ.

Matej Jagodic, 9. a

Najbližje so mi bili Vili, Matej, Anže, Urban. Naučil sem že, da biti v sobi zaprt ni najbolje, ampak je treba tudi malo pohajkovati. Hvaležen sem zato, ker sem našel nove stvari, ki jih drugače ne bi sam.

Najbolj mi je ostala v spominu zabava po prvem ocenjevalnem obdobju, ko smo z Matejem in ostalimi prijatelji naredili svojo zabavo, ker nam šolska ni bila všeč.

Lan Medved, 9. a

Žiga Plajbes – ne vem, kaj sem se od njega naučila, ampak hvaležna sem mu, da me je zadnja leta v skupinah vsako uro zabaval, me nasmejal, sodeloval z mano, mi posojal plonkce, flomastre in da je zadnji dve leti lepo skrbel za moj svinčnik, ki si ga je »sposodil« oz. ga posvojil za dve leti.

V spominu mi bodo gotovo ostale vse ure, ki smo jih preživeli skupaj s sošolkami in sošolci, še posebej na taborih, ekskurzijah in različnih kulturnih, naravoslovnih in športnih dnevih. Najbolj pa se bom verjetno spominjala vatele in »afterja« po njej.

Lea Farazin, 9. b

Najbližje so mi Nina Bohinjc, Nika Horvat, Martina Gričar, Laura Pogačnik, Sara Završnik Puhar, Manca Golmajer, Tea Ternik, Manica Kostevc. Hvaležan sem jim zato, ker so bile vsa ta leta moje najboljše prijateljice, ker so mi velikokrat stale ob strani.

Najbolj se spomnim dogodka, ko se je naš razred imel lepo in smo držali skupaj.

Špela Grah, 9. a

Najbližje so mi bile Tea Ternik, Laura Pogačnik, Maja Šepetavc, Sara Z. Puhar, Martina Gričar. Naučile so me pomena prijateljstva, sodelovanja in timskega dela. Hvaležna sem jim, da so z mano delile te šolske izkušnje. V spominu mi bodo ostali tabori, kjer smo se imeli odlično. In učitelj Tomaž Zupančič, ki nam je med poukom pripovedoval šale.

Nika Horvat, 9. a

Najbližji učenec iz paralelke mi je bil Vili Grdič, saj je moj najboljši prijatelj. Od njega sem se naučil, da je bolje, da se učiš in dobivaš dobre ocene, kot pa da si frajer in dobivaš slabe ocene. Hvaležen sem mu, saj mi veliko pomaga pri domačih nalogah in ker mi posoja stvari, ko jih potrebujem.

V 9 letih šolanja si bom najbolj zapomnil dogodek, ko je Urban rekel, da je bil Zevs prabit na križ namesto Jezusa. Nato je ves razred bruhnil v smeh.

Aleš Peharc, 9. a

Kmalu se bomo poslovili morda celo za vedno, ali pa le za kratek čas. Skozi čas, ki smo ga preživeli skupaj, skozi vzpone in padce, prepire in dobra prijateljstva pa mi je vedno ob strani stala Tjaša. Skupaj sva preživeli veliko lepih trenutkov, prav pa tudi manj lepih, kar je naredilo najino prijateljstvo še močnejše. Od nje sem se naučila, da je vedno treba poskrbeti zase in za svoje dobro, vendar ne smeš pozabiti na druge. Upam, da bova večno prijateljici, saj je moje življenje zanimivejše od kar jo poznam. Nikoli ne bom pozabila ekskurzije v Nemčijo – Francijo, ko sv s Tjašo brezglavo tekali po Evropa parku, saj sva izgubili svojo skupino. Prav gotovo se mi je pulz dvignil na 200. Uglavnem pa se v razredu dobro počutim, z vsakim izmed sošolcev se razumem. Nasploh pa jih imam zelo rada.

Nika Toporiš 9.a

Še malo pa bo konec, konec osnovne šole na katero imam veliko starih in še svežih spominov. Najbližje so mi bili moje sošolke: Martina Gričar, Laura Pogačnik, Nika Horvat, Sara Z. Puhar in Tea Ternik, ker so mi bile zelo dobre prijateljice. Od njih sem se naučila veliko o pravem prijateljstvu in zaupanju. Hvaležna sem vsem za vse dogodke, ki smo jih preživeli. Najbolj mi bo v spominu ostal dogodek ko smo v 8.r dobili nadomestnega učitelja Tomaža Zupančiča, ki nam je vsako uro popestril s šalami, pripovedkami o svojem študentskem življenju in nas zabaval s svojim ljutomerskim naglasom. Teh 9 let šolanja mi je pomagalo pri odraščanju in upam, da jih nikoli ne bom pozabila.

Nina Bohinjc 9.a

Iz paralelke smo si najbližje jaz (Vitan), Žiga in Andrej. Skupaj smo se naučili veliko stvari, več ali manj smo se samo zafrkavali in delali lumparije.

NAJBOLJ SMO SI ZAPOMNILI:

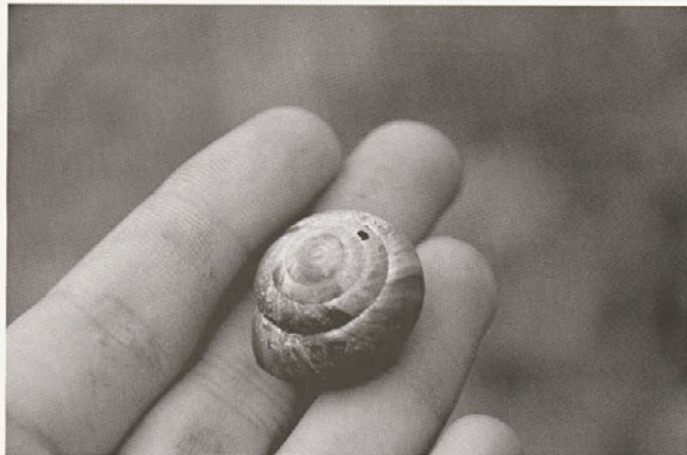
Vitan: » Ko sem v 3 razredu vrgel jogurt v steno in ko sem v 5 razredu ponesreči pokvaril uro na hodniku. Spominjal se bom tudi, ko sem v 8 razredu polomil koš, tistega, ki se ga lahko spusti na nižjo višino.«

Žiga: » Najbolj se še sam spominjam gospe Marte Frantar in njenih učnih ur.«

Andrej: » Najbolj se bom spominjal izleta v Europark.«

Žiga Plajbes, Vitan Zavrl, Andrej Lovro Peternel Soklič 9.a

IME IN PRIIMEK, RAZRED	TEKMOVANJE	DOSEŽEK	MENTOR
Luka Hudobivnik, 9.b	FIT - Tekmovanje Digitalna fotografija	ZLATO PRIZNANJE - 1. mesto	Dina Pintarič
Domen Jančič, 9.b	FIT - Tekmovanje Digitalna fotografija	ZLATO PRIZNANJE - 2. mesto	Dina Pintarič
	Bralna značka iz slovenščine	Spominsko priznanje za zvestobo knjigi in Bralni znački	Marija Pogačnik Dolenc
Vili Grdič, 9. a	Tekmovanje iz znanja o sladkorni	ZLATO PRIZNANJE	Ana Mrgole
	Bralna značka iz slovenščine	Spominsko priznanje za zvestobo knjigi in Bralni znački	Marija Pogačnik Dolenc
	Tekmovanje v znanju angleščine	Srebrno priznanje	Melita Učakar
Nina Žumer, 9.b	Tekmovanje v znanju geografije	ZLATO PRIZNANJE	Irma Kovač
	Tekmovanje iz znanja o sladkorni	Srebrno priznanje	Ana Mrgole
	Področje v znanju matematike	Srebrno Vegovo priznanje	Tatjana Lah
	Vesela šola	Srebrno priznanje	Tatjana Lah
	Tekmovanje v znanju angleščine	Srebrno priznanje	Melita Učakar
	Mladi raziskovalci - raziskovalna naloga	Srebrno priznanje	Irma Kovač
	Bralna značka iz slovenščine	Spominsko priznanje za zvestobo knjigi in Bralni znački	Marija Pogačnik Dolenc
	Cankarjevo priznanje	Bronasto in srebrno priznanje	Andreja Kosec
Ana Kogoj, 7. b	Področje v znanju matematike	Srebrno Vegovo priznanje	Tatjana Lah
Benjamin Stangar, 9. b	Bralna značka iz slovenščine	Spominsko priznanje za zvestobo knjigi in Bralni znački	Marija Pogačnik Dolenc
Gaja Kostić Papov, 7. b	Področje v znanju matematike	Srebrno Vegovo priznanje	Tatjana Lah
Gaja Pazlar, 9. b	Bralna značka iz slovenščine	Spominsko priznanje za zvestobo knjigi in Bralni znački	Marija Pogačnik Dolenc
Jerneja Košir, 8.b	Vesela šola	Srebrno priznanje	Tatjana Lah
Katarina Miklavčič, 9. b	Področje v znanju matematike	Srebrno Vegovo priznanje	Tatjana Lah
	Področje v znanju fizike	Srebrno Stefanovo priznanje	Tatjana Lah
	Bralna značka iz slovenščine	Spominsko priznanje za zvestobo knjigi in Bralni znački	Marija Pogačnik Dolenc
Katja Pagon, 9. b	Bralna značka iz slovenščine	Spominsko priznanje za zvestobo knjigi in Bralni znački	Marija Pogačnik Dolenc
Laura Pogačnik, 9. a	Bralna značka iz slovenščine	Spominsko priznanje za zvestobo knjigi in Bralni znački	Marija Pogačnik Dolenc
	Bralna značka iz slovenščine	Spominsko priznanje za zvestobo knjigi in Bralni znački	Marija Pogačnik Dolenc
Maja Šepetavc, 9. b	Mladi raziskovalci - raziskovalna naloga	Srebrno priznanje	Irma Kovač
Maruša Bešter, 9. b	Bralna značka iz slovenščine	Spominsko priznanje za zvestobo knjigi in Bralni znački	Marija Pogačnik Dolenc
Metod Langus, 8. b	Področje v znanju matematike	Srebrno Vegovo priznanje	Mihael Zaletel
	Področje v znanju fizike	Srebrno Stefanovo priznanje	Mihael Zaletel
Monika Stržinar, 9. b	Bralna značka iz slovenščine	Spominsko priznanje za zvestobo knjigi in Bralni znački	Marija Pogačnik Dolenc
Nika Horvat, 9. a	Bralna značka iz slovenščine	Spominsko priznanje za zvestobo knjigi in Bralni znački	Marija Pogačnik Dolenc
Nika Klančar, 4. k	Vesela šola	Srebrno priznanje	Marija Bohinjec
Nika Meglič, 9. b	Bralna značka iz slovenščine	Spominsko priznanje za zvestobo knjigi in Bralni znački	Marija Pogačnik Dolenc
Nika Toporiš, 9. a	Bralna značka iz slovenščine	Spominsko priznanje za zvestobo knjigi in Bralni znački	Marija Pogačnik Dolenc
Nina Bohinj, 9. a	Tekmovanje iz znanja o sladkorni	Srebrno priznanje	Ana Mrgole
	Bralna značka iz slovenščine	Spominsko priznanje za zvestobo knjigi in Bralni znački	Marija Pogačnik Dolenc
Primož Lah, 6.b	Vesela šola	Srebrno priznanje	Tatjana Lah
Sara Završnik Puhar, 9. a	Bralna značka iz slovenščine	Spominsko priznanje za zvestobo knjigi in Bralni znački	Marija Pogačnik Dolenc
Tia Jagodic, 4.a	Vesela šola	Srebrno priznanje	Tatjana Lah
Žiga Roblek, 5.a	Vesela šola	Srebrno priznanje	Tatjana Lah

NAJBOLJŠA ŠPORTNIKA ZA ŠOLSKO LETO 2013/2014 STA:

TEA TERNIK iz 9. a

in

ŽIGA PLAJBES iz 9. a

Saša VDC Tržič

Veri VDC Tržič

UGANKE UČENCEV 4. K

1. Enkrat, dvakrat obrne se, ko gre od doma in ko vrne se. Kdo je to?

2. Na »ponku« sedi, za avte skrbi. Kdo je to?

3. V kuhinji peči palačinke, slastne in dišeče. Česar loti se, dobro v trebušček gre. Kdo je to?

4. Prinaša pisma in revije, ko pride k hiši, pes zavpije. Kdo je to?

5. Zdravi živali. Kdo je to?

6. Belo haljo nosi, vendar kuhar ni, ob pogledu nanj boječnej zadrhti v ustih zob pa v hipu več ne boli. Kdo je to?

7. V beli halji prijazna gospa, živalim pomaga in reši jih kar se jih le da. Kdo je to?

8. Šiva, šiva en, dva, tri. Nace hlače že drži. Kdo je to?

9. Kdo/kaj na štoru čaka miš, se okoli smuka in se liže kakor tuš?

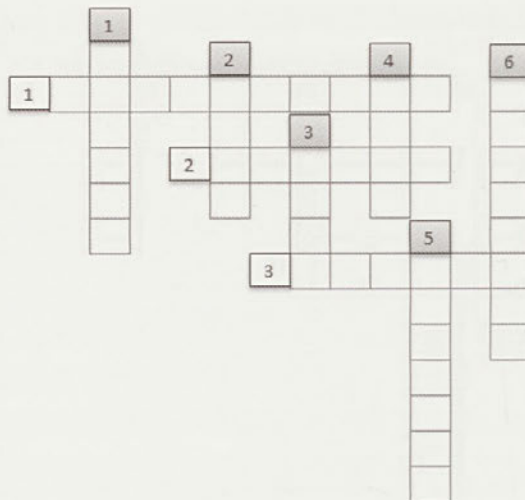
10. Ko popravlja ti zobe, vedno vse narobe gre. Ko vidiš svoje zobe, presenečenje ujame te. Kdo je to?

11. Oblečen je v rdečo in nosi čelado. Kjer ogen gori, tam najdeš ga ti. Kdo je to?

12. Ko ga vidiš se primeš za gumb. Kdo je to?

13. Cel dan v črno oblečen stoji, čistit »raufenk« k tebi prihiti. Primemo se za gumb, če mimo tebe drvi, srečo kmalu prinese ti. Kdo je to?

14. So belo-modre barve, med njimi je tudi ena punca z blond lasmi. Kdo so to?

NAVPIČNO

1. Instrument z luknjicami
2. Kos pohištva
3. Sesalec z okloma in brki
4. Samica severnega jelena
5. Okras
6. Zemeljsko sčene

VODORAVNO

1. Vlaka
2. Naš planet
3. Žival z dolgim vratom

Nina Žumer in Maja Šepetavc, 9. b

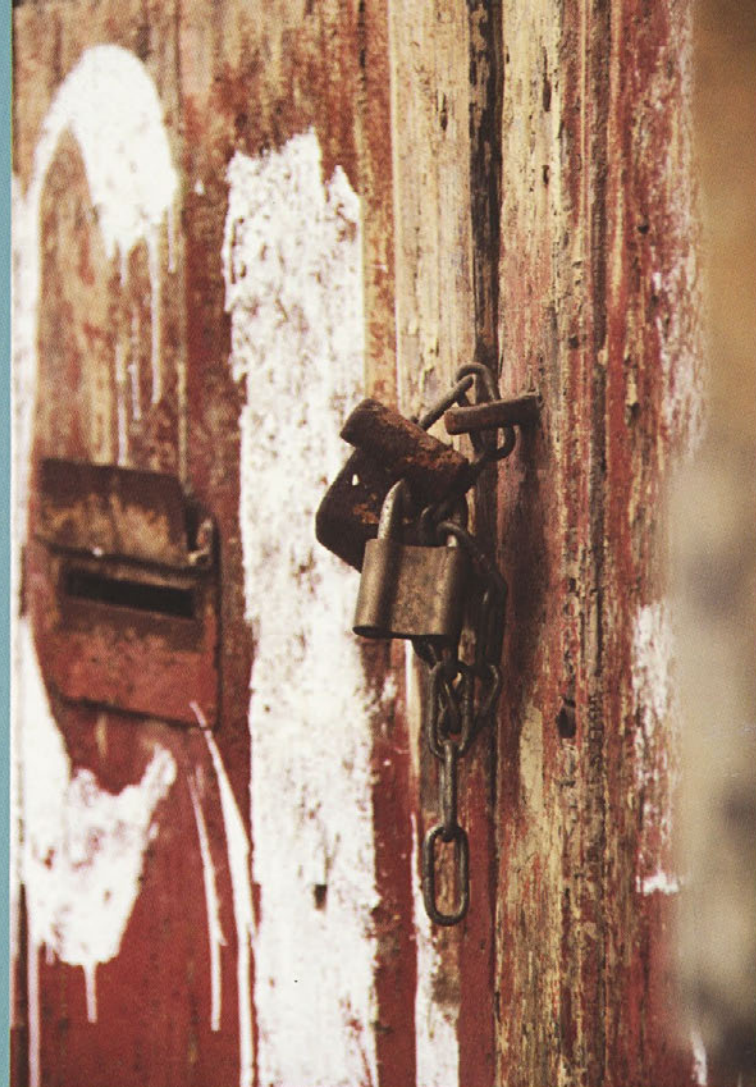
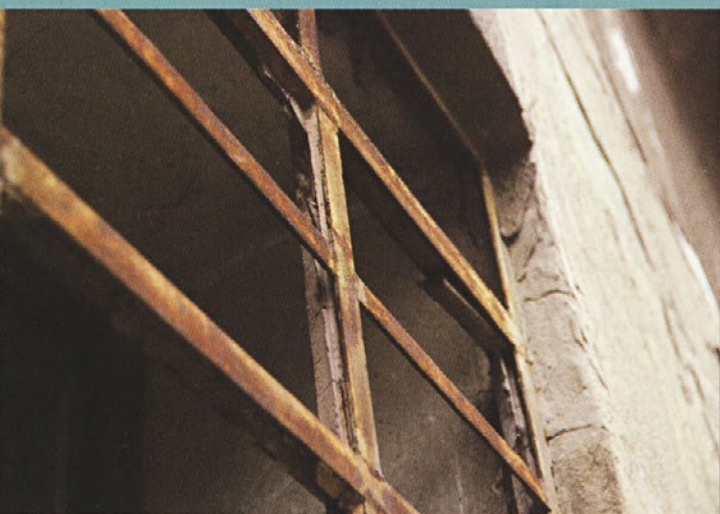

Rešitev rebusa:

.....

Rešitev rebusa:
(Avtor rebusov: Vili Grčič, 9. a)

ZMAGOVALNA KOLEKCIJA

FIT- Festival inovativnih tehnologij
Državno tekmovanje v DIGITALNI FOTOGRAFIJI

TEMA: Lent, najstarejši del mesta Maribor

ZLATO PRIZNANJE

Avtor: Luka Hudabivnik, 9. b

Mentorica: Dina Pintarič